

številka 1 | april • 2021

Vincencijeva pot

Glasilo vincencijanske družine

15 LET
VINCENCIJEVE POTI

Petnajst let na skupni poti

Postno pismo – MOJ POLOMLJENI JEZUS

Biti človek do človeka

Vincencijanska družina – kdo smo in kje

MISIJSKA DRUŽBA – LAZARISTI (CM)

Družba duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: Franc Rataj CM

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/230-24-64, cm.provincialat@rkc.si, www.lazaristi.si

Dom sv. Jožef – duhovno prosvetni center

Zasebni zavod s trojno dejavnostjo: duhovno-prosvetno, orglarsko šolo in institucionalnim varstvom starejših, ki je koncesijsko.

Direktor doma: Jože Planinšek CM

Naslov: Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: 059/073-800, info@jozef.si, www.jozef.si

Samostan lazaristov Mirenski Grad – Gnidovčev dom

Dom duhovnih vaj

Direktor: dr. Peter Žakelj CM; Naslov: Miren 216, 5291 Miren.

T: 05/398-43-00; G: 040 226 884; peter.zakelj@drustvo-vzd.si
info@mirenski-grad.si, www.mirenski-grad.si

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: Tilen Prinčič CM

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/431-13-50, ravnatelj.sdv@gmail.com, sdv.lazaristi.si

HČERE KRŠČANSKE LJUBEZNI – USMILJENKE (HKL)

Družba sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je duhovno in telesno služenje ubogim.

Vizitatorica: s. Francka Saje

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.

Telefon: 01/562-90-10,

hkl.provincialat@rkc.si, www.usmiljenke.si

Dom sv. Katarine, Mengeš – Zavod usmiljenk

Institucionalno varstvo starejših s koncesijo.

Direktorica: Snežana Golob

Naslov: Zavrti 45, 1234 Mengeš. Telefon: 059/365-400
dom.sv.katarine@zavod-usmiljenk.si,
www.zavod-usmiljenk.si

MARIJINE SESTRE ČUDODELNE SVETINJE (MS)

Družba je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: s. Irma Makše

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/422-46-50, ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si, marijine-sestre.rkc.si

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na: Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef, Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Račun: SI56 3300 0000 1631 628, sklic: 00 9001. Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov. Hvala za vsak dar!

DRUŠTVO PROSTOVOLJCEV VINCENCIJEVE ZVEZE DOBROTE (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: Andreja Ličen

Naslov: Miren 216, 5291 Miren. Telefon: 040/244-657; andreja.licen@drustvo-vzd.si, info@drustvo-vzd.si, www.brezdomec.si

MARIJANSKA VINCENCIJANSKA MLADINA (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen: da bi mladi v vsakdanjem življenju po Marijinem in Vincencijevem zgledu uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: s. Vlasta Tacer HKL

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.

Telefon: 031/503-011,

mvm.slovenija@gmail.com, www.lazaristi.si

VINCENCIJEVA DRUŽINA

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: Monika Klačna

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/505-10-66

MEDNARODNO ZDRUŽENJE ČUDODELNE SVETINJE (AMM) – OTROCI BREZMADEŽNE

Namen: češčenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Odgovorna oseba: Franc Rataj CM

Naslov: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana.

Telefon: 041/723-691,

franc.rataj@gmail.com, www.amm-brezmadezna.rkc.si

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

ANIN SKLAD

Ustanova, ki stoji ob strani številčnejšim družinam, da se lažje odločijo za več otrok.

Predsednik: p. Milan Kos OFMConv

Kontaktna oseba: Alen Salihović

Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana.

Telefon: 01/231-56-08,

ustanova.anin.sklad@gmail.com, www.anin-sklad.si

KRŠČANSKO BRATSTVO BOLNIKOV IN INVALIDOV (KBBi)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil o. Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: Vstani in hodi.

Voditelj: Tone Planinšek

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 041/384-324, tone.planinsek@guest.arnes.si, bratstvo.si

Petnajst let na skupni poti

S. Barbara Šelih HKL

Dragi ustvarjalci in bralci Vincencijeve poti!

Letos z veseljem ugotavljamo, da Vincencijanska družina v Sloveniji že 15 let skupaj stopa po Vincencijevi poti. Ko se oziramo nazaj, ne moremo mimo navdiha generalnega superiorja Misijonske družbe g. Roberta Maloneya, ki je na obiskih svojih sobratov po svetu odkril, da razen obeh družb, ki jih je ustanovil sv. Vincencij (Misijonska družba in Družba hčera krščanske ljubezni), obstaja še veliko drugih družb, združenj in gibanj, ki zajemajo iz njegove duhovnosti. Predlagal je, da bi se odgovorni teh različnih vej vsaj enkrat letno srečevali, da bi se med seboj bolj poznali, povezovali in skupaj iskali načine za pomoč ubogim današnjega časa.

Po prvem takem srečanju v Rimu 1995 smo bili tudi pri nas spodbujeni, da pripravimo vsakoletno duhovno-družabno srečanje okrog praznika sv. Vincencija 27. septembra. Predstavniki različnih vej Vincencijanske družine, ki živi tudi pri nas (Misijonska družba – lazaristi, Marijine sestre, Hčere krščanske ljubezni – usmiljenke, Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote, Mednarodno združenje čudodelne svetinje, Marijanska vincencijanska mladina, Vincencijeva družina), so na srečanju v Celju 2005 predlagali, da bi k boljšemu medsebojnemu poznanstvu in povezovanju pripomogla tudi skupna revija, ki bi izhajala nekajkrat letno in odražala aktualne dogodke omenjenih vej Vincencijanske družine.

Konec januarja 2007 je po zaslugi Misijonske družbe prva številka skupne revije z naslovom *Vincencijeva pot* zagledala luč sveta v Vincencijevem domu v Ljubljani (ob obisku generalnega superiorja Gregoryja Gaya). Posebna zahvala velja vsakokratnemu vizitatorju Misijonske družbe kot glavnemu uredniku, lektorju Juriju Devetaku, nekdanjima urednikoma Poloni Malovrh in Zlatku Novaku, sedanjemu uredniku Mihi Lokovšku ter širšemu uredniškemu odboru, ki so si vedno prizadevali, da bi revija vključevala pričevanja vseh vej Vincencijeve družine in bi tako prispevala k boljšemu poznanju vincencijanske karizme v slovenskem prostoru.

Vsem ustvarjalcem in bralcem *Vincencijeve poti* želim velikonočnega blagoslova in še naprej veliko poguma v upanju, da se bomo mogli po tej koronakrizi kmalu spet v živo srečevati in se veseliti tudi novih članov.

V tej številki lahko preberete:

- 2** Koraki s križem
- 12** Pozdrav iz Dobove
- 18** Nedelja Božje besede
- 20** Mane Nobiscum
- 22** »O srečna krivda«
- 26** Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje
- 34** Otroci molimo rožni venec
- 38** Pomlad v varstvu na Mirenskem Gradu
- 40** Iz življenja Bratstva – odkrili smo Zoom
- 44** Domski križev pot
- 51** Družina s sedmimi otroki: Včasih rečemo, da smo »nenormalni«

Revija Vincencijeva pot

Letnik XV, štev. 1

Urednik:

Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Lektoriranje:

Celjska Mohorjeva družba

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek s.p. fotografiranje porok in grafično oblikovanje

Izdaja:

za Vincencijansko družino – Dom sv. Jožef, Celje

Tisk: **Atelje 64, d. o. o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot

Dom sv. Jožef

Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: **031 769 787**

Elektronska pošta:

miha.lokovsek@jozef.si

Fotografija na prvi strani:

Foto: Miha Lokovšek

Število izvodov: **900**

Glasilno je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo

Vincencijeva pot, pišite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Koraki s križem

Stanko Gerjoli CM

Križ je odprto geometrijsko znamenje. Razteza se v štiri smeri in se pravzaprav nikjer ne konča. Ta njegova odprtost nosi v sebi široko paleto vsebinskih in komunikacijskih sporočil. Je prvo znamenje, ki ga kristjani podelimo novorojenčku, in zadnje, s katerim se v krščanski kulturi poslovimo od bližnjega. S tem znamenjem si delimo veselje in žalost.

Že človeško telo je oblikovano v podobi križa. Pravzaprav nosi naše telo kar dva križa. En nam pomaga, da hodimo skozi življenje kot pokončna bitja, drugega pa oblikujemo takrat, ko razširimo roke. Križ razširjenih rok je izhodišče za komunikacijo, izhodišče za objem – tako v veselju kot v bolečini. Ko opazujemo športnike neposredno po kaki uspešni potezi, razširijo roke in si padejo v objem ter tako podelijo veselje in srečo. Ko bližnjega doleti bolečina, ga najbolj potolažimo tako, da razširimo roke in ga objamemo.

V času epidemije taki objemi seveda niso dovoljeni. Dokler pa bo ta »koronski križ« med nami, bodo – razen v krogu neokuženih družinskih odnosov – dovoljeni le virtualni objemi. A dobronamerni in sočutni prav tako nudijo pomembno oporo.

Hočemo ali nočemo, pot križa je torej tudi naša pot.

Jezusov »križev pot« je v nekem smislu način, kako se človek srečuje z bolečino, preizkušnjo, katastrofo, krizo ... Na tej poti se zvrsti več korakov, od nas pa je odvisno, kako daleč zmoremo priti. Na tej poti lahko začutimo logičen duševni proces, ki se dogaja v človeku, ko ga doleti nekaj težkega in bolečega.

1. **Getsemani: »Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelih mimo mene« (Lk 22,42); saj to ne more biti res ...**

Jezus čuti strah, ne obnaša se tako, kot bi se ga strah ne dotaknil, ne skuša ga izriniti, niti ne beži pred njim. Poišče si domače okolje njemu znanega vrta in v to težko situacijo povabi svoje prijatelje. Toda v velikih stiskah od prijateljev marsikdaj ne dobimo tistega, po čemer hrepenimo in kar pričakujemo. Marsikdaj nam prijatelji tega ne morejo dati, včasih pa se tudi sami zapremo vase in kakih ponudb niti ne moremo sprejeti.

V vrtu Getsemani je Jezus nenavadno »človeški«. »Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelih mimo mene« (Lk 22,42), je povsem človeška izkušnja, ko se srečamo z bolečino. Ko pride do nas kaka boleča informacija, si navadno najprej zaželim, da to ne bi bilo res – da bi šel ta kelih mimo nas. Če npr. v medijih zasledimo novico, da se je kdo od naših bližnjih ponesrečil, se v nas sproži vrsta obrambnih mehanizmov, ki nas vsaj v

prvem trenutku nekoliko potolažijo. Takrat pomislimo, da gre morda za pomoto, da ima morda kdo drug, ki nam ni tako blizu, enako ime in priimek, da morda le ni tako hudo, kot piše ... Vse to so mehanizmi, ki nam v prvem trenutku pomagajo in pripravijo telo, da šok informacije lažje prenese.

Povsem primerljive reakcije in občutja zaznavamo tudi pri pojavu epidemije. Kot vemo, je bilo ob prvem pojavu virusne bolezni okolje tako prepričano, da »to ne more biti res«, da bo šel torej »ta kelih mimo nas«, da je celo obsodilo zdravnika, ki je prvi pokazal nanjo – vemo tudi, kako se je končal njegov »križev pot«.

Tudi evropska in s tem slovenska javnost sta se (pre)dolgo tolažili, da bo šel ta kelih mimo nas. A na koncu smo le morali prisluhniti tudi Jezusovemu (in našemu) nadaljevanju.

2. Jezus sprejme križ – prvič: »... toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi« (Lk 22,42); pa je vendarle res ...

Potem ko Jezus izrazi svojo bolečino, v istem stavku doda, »toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi« (Lk 22,42). V tem trenutku – na človeški ravni najbrž ne zavedajoč se vseh posledic – sprejme svoj križ in njegova notranja drama se nadaljuje na višji stopnji. Obide ga smrtni boj in njegov pot postane kakor kaplje krvi. Hkrati pa se mu prikaže tudi angel iz nebes in ga krepča (Lk 22,43-44).

Ko torej preverimo vse informacije in pred bolečo resnico ne moremo več pobegniti, se začnemo boriti in iščemo znamenja upanja, ki nas krepijo. Hkrati iščemo tudi »krivce« za nastalo situacijo – tako v sebi kot zunaj

nas. Jezimo se na politike in zdravnike ter številne druge ljudi, ki bi po našem mnenju morali pravočasno in pravilno reagirati ter hitreje in bolj pomagati, da do tega ne bi prišlo. Jezusove besede učencem: »Kaj spite? Vstanite in molite, da ne pridete v skušnjava« (Lk 22,46), izražajo prav ta globoka občutja jeze.

Jeza je sicer »greh«, a je potrebna. Če namreč ostanem na prvi stopnji obupa in apatije ter me prelije občutje ujetosti v prepričanje, da se »tu ne da nič storiti«, naslednjega koraka ne zmorem. Tako je jeza navadno prvo občutje, ki odpre moje rane, hkrati pa že prepoznava resurse, ki nakazujejo, da se hočem boriti in se ne želim prepustiti pasivnosti. Ta občutja in ti notranji procesi se seveda dogajajo tako na individualni kot tudi na širši družbeni ravni, čemur smo ob epidemiji priča na obeh ravneh.

3. Jezus sprejme križ – drugič: ni drugega izhoda ...

Po »izbruhu jeze« se Jezus emocionalno umiri ter preda »tujim rokam«. Vsaj na nekakšni kognitivni ravni se torej sprijazni z bolečo situacijo, sprejme svoj »križ«, čeravno ga morda dvomi nesmisla še spremljajo. Srečuje se s trenutki obupa, a vedno najde moč upanja, ki ga spet postavi na klecave noge. To ekstremno nihanje razporejeno pogojujejo tudi dejstva in občutki, da so ga vsi zatajili in zapustili, celo najbližji – Peter.

Kdo v tej epidemiji nosi težji križ – okuženi ali zdravstveni delavci –, je težko presoditi. Odzivi zdravstvenih in drugih odgovornih delavcev marsikdaj dajo slutiti, da so jih »vsi zapustili«. Težko si mislimo, da je pri okuženih kaj drugače – še zlasti v primerih,

ko nekoga oblije strah, da ga je okolje »odpisalo«. Da ne govorimo o primerih, ko si celo umirajoči ne smejo in ne morejo privoščiti dotika bližnjih in vedo, da se tudi po smrti ne bodo upali dotakniti njihovega kužnega trupla; vprašanje, če ga bodo sploh videli. Toda kljub vsemu dramatizacija teh občutkov strahu ne pomaga. Edina možnost (ne zagotovilo) preživetja – v nekem smislu pa celo osmišljanja odhoda h Gospodu – je pripravljenost, da križ (situacijo) sprejmejo in se borijo.

Občutek zapuščenosti ali vsaj distance se tudi sicer pogosto porodi, ko je kdo soočen s kako težko diagnozo, saj se človek boji srečati z bolečino. Neredko se zgodi, da nosilec križa (bolnik) veliko pripomore k premagovanju distance, če s svojim ravnanjem nakaže, da se je pripravljen »boriti«.

4. Jezus pada pod križem: zapuščenost, osamljenost, nemoč, obup ..., pogum?

Jezusovi padci pod križem niso le znamenje stoičnega prenašanja trpljenja, marveč izražajo tudi občutke popolne osamljenosti in izoliranosti ter izključenosti in zapuščenosti. Njegova tihost morda ni le izraz herojske kreposti, morda je tudi obraz obupa nad tem, da ga nihče ne sliši?

So trenutki, ko nimamo prav nobene moči več in nam nič ne uspeva. Najraje bi vse skupaj pustili ... Počutimo se osamljene in zapuščene, celo od Boga. Preplavlja nas občutek, da je vse zaman, da se je vse »spravilo na nas«.

S svojimi padci postaja Jezus v vseh takih situacijah solidaren z nami, tako rekoč nekdo izmed nas.

Toda Jezusa noben padec ne ustavi. Po vsakem padcu poišče in aktivira resurse ter vstane in nadaljuje svoje življenjsko potovanje. Padci niso namenjeni »kapitulacijam«; namenjeni so iskanju in aktiviranju novih resursov in moči, ki jih morda brez padcev nikoli ne bi našli.

5. Jezus sreča svojo mater: bolečina in distanca v bolečini

Jezusovo srečanje s svojo materjo poteka navidez dokaj distancirano, brez objema in pomilovanja ter brez dotika in božanja. Jezus se ne pritožuje in Marija mu ne pomaga nositi križa. Ob pogledu na svojega sina se ji najbrž trga srce, a glede na nadaljnje korake mu s pogledom očitno sporoča, da on to zmore.

V bolečini otrok se najbolj pokaže, kdo smo kot starši in kot otroci. Tu se namreč »reže popkovina«.

Materinska brezpogojna ljubezen do otroka se kaže ne le v njeni permanentni pripravljenosti priskočiti na pomoč, marveč tudi tako, da se je sposobna od njega distancirati in mu zaupati.

6. Simon iz Cirene pomaga Jezusu nositi križ: odprtost za pomoč

Marsikdaj so padci pod težo križa sproženi tudi zaradi občutkov, da si na svoja ramena nalagam preveč bremen in odgovornosti, da bom s svojim ravnanjem rešil stisko. Na »knjižnih policah« se vrstijo dolge vrste najrazličnejših čajev in pripomočkov, takšnih in drugačnih preparatov, kopicijo se priročniki in navodila brezštevilnih (alternativnih) zdravljenj ipd. – da se človeku

zmeša. Vse to spremljamo tudi ob COVID-epidemiji.

Zanimivo, da je Simon iz Cirene bolj ali manj slučajno padel v situacijo, ko »je prihajal s polja in so mu naložili križ, da ga je nesel za Jezusom« (Lk 23,26). Je morda prav v pristnejšem stiku z naravo iskati resurse, ki pomagajo nositi križ?

Ključna sta pravzaprav Jezusova odprtost za pomoč in Simonova pripravljenost pomagati. Dejansko v polnosti sprejmemo svoj križ šele takrat, ko priznamo svojo nemoč in smo pripravljeni sprejeti pomoč »tujca«. Gre za odprtost »totalnemu zaupanju«, ki me krepi v veri, da »je vse za nekaj dobro«. Za zdravega in neobremenjenega človeka je to »floskula« in v tem ni nič slabega – hvala Bogu, da je tako, saj ne bi bilo dobro, da bi se vnaprej preveč obremenjevali z bolečimi situacijami. Za bolnega in človeka v stiski

pa je to najgloblje spoznanje, ki mu odpira pogled v globino krize in bolečine, kjer se v svojem in obrazih bližnjih izrisuje smisel »križevega pota«.

7. Veronika poda Jezusu potni prt: dotik

Pred začetnimi intenzivnejšimi pregledi zaradi bolezni raka sem moral izpolniti neki formular, kjer je bilo treba navesti tudi ime in telefonsko številko zaupne osebe, s katero osebe lahko komunicira, če sam tega ne bi bil več sposoben. Z njenim dovoljenjem sem vpisal številko zdravnice, ki je članica »moje« zakonske skupine in smo med seboj zelo povezani. Ker tudi sama dela v Kliničnem centru, je vseskozi spremljala, kaj se z mano dogaja in kakšni so izvidi. Tako mi je podala tudi prvo informacijo o stanju bolezni, ki takrat ni bilo nič kaj rožnato. Je pa to naredila tako nežno in sočutno, da bi jo poslušal in poslušal.

Občudoval sem jo, kako zna tako težko diagnozo sporočiti na tako lep način.

Pozneje je za moje rane, ki so se pojavile zaradi močnega obsevanja, skrbela sestra, ki prav tako sodeluje s to zakonsko skupino in sta si z omenjeno zdravnico zelo blizu. Tudi sestra je svoje delo opravljala tako čuteče, da se mi je proti koncu zdelo kar škoda, ker se vse tako lepo in hitro celi ... Dva nepozabna dotika, v moči katerih sem dobil občutek, da lahko sprejemem vsak križ ...

Epidemija zahteva seveda fizično distanco. A ta ni absolutna. Zdravnica mi je informacijo o bolezni dejansko sporočila po telefonu, pa mi je bila prav blizu. Tako vidim v tej postaji križevega pota vabilo, da čistimo odnose s svojimi bližnjimi ter tako presegamo zakonitosti fizičnih omejitev. Veronikin potni prst odpira nov pogled Jezusu in njej; človeku v stiski in empatični sopotnici.

8. Jezus sreča jeruzalemske žene: smisel trpljenja in bolečine

V nemoči se pogled lahko obrne navzven, kjer ob sebi opazimo solidarnost in bližino, ki jo na Jezusovem križevem potu predstavljajo jeruzalemske žene. Ko dokončno sprejememo svojo bolečino, jo skušamo osmisлити tako, da v njej storimo še kaj dobrega. »Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in nad svojimi otroki« (Lk 23,28) so besede Jezusove tolažbe, ki jo v tem trenutku najbolj potrebuje on, a jo prav on daje.

Pri tej postaji križevega pota se mi vedno prebudi dogodek, ki sem mu bil priča pred več kot dvajsetimi leti.

Z zelo čudnimi občutki sem se pripravljaj na obisk nekega neozdravljivo bolnega človeka – mladega moža in očeta dveh otrok. Skrbelo me je in razmišljal sem, kako naj se obnašam, kako naj ga pozdravim, kaj naj mu rečem, koliko časa naj ostanem pri njem ipd. Med potjo so mi rojile po glavi vse mogoče misli in skrbi in kar prehitro sem se znašel pred vrati njegove sobe.

»Kako je kaj?« me je vprašal ob vstopu. Ne vem, kaj sem »zamomljal« v odgovor.

Opravila sva kratko, a lepo spoved, tudi obhajilo je še lahko prejel. Nato so vstopili žena in dva njuna otroka. »Naj vas potolažim,« kdo koga, me je prešinilo, »zdravila so dobro prišla in me nič ne boli,« nas je nepričakovano vedro nagovoril. »Vam lahko povem en vic?« je nadaljeval. Nenavadno spontano smo se zasmejali in razvil se je lep in prijeten pogovor. Pred odhodom najdražjih domačih jim je podaril nekakšen solzno-osrečujoč pogled in rekel: »Radi se imejte.«

Na njegovo željo sem še nekaj trenutkov ostal v sobi. Ko sem mu želel nekako izraziti občudovanje nad njegovo vedrostjo in pogumom, me je prehitel, rekoč: »Kar dolgo sem tuhtal, da sem našel ta »vic«, saj sem želel poskrbeti za dobro razpoloženje. Jamranja in žalostnih pogledov sem sit. A ni bilo lepo, ko ste se nasmejali?«

V situaciji, ko smo bili »mi« poklicani, da tolažimo, nas je on potolažil; ko smo bili »mi« poklicani, da poskrbimo za pozitivno ozračje, je zanj poskrbel on.

Integrirana bolečina me ne bremeni in ni več pomembna; to sem jaz. Dobro delo, ki ga v taki situaciji naredim, ni veliko

zaradi vsebine; nepozabno postane zaradi notranje moči, ko človek z morda vsebinsko majhnimi gestami pokaže, v kako stabilno osebnost je zrasel ob nošenju svojega križa.

Taka drža ni in ne more biti »moralni imperativ«. Je pa navdih in znamenje, kako velik je lahko človek v najtežji stiski.

Križev pot se seveda nadaljuje. A v kontekstu sedanje krize naj bo dovolj, da vzamemo stanje zares ter iz njega in v njem drug proti drugemu naredimo korak, ki ga razmere omogočajo in smo ga sposobni.

9. Šel je pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal: empatija križa

Bolečina je po eni strani nekaj, česar si v življenju ne želimo, po drugi strani pa nas empatično privlači. Sočutje nas zmore potegniti v bolečino drugega in nas med seboj najbolj poveže.

V Apostolski veroizpovedi me že iz otroških let spremlja del stavka, ki pravi, da je Jezus »šel pred pekel«. Danes me te besede še vedno nagovarjajo. Ko se pri zdravniškem in terapevtskem ter svetovalnem in pastoralnem delu srečujemo z ljudmi v stiski, ki se neredko nahajajo blizu »pekla«, začutimo, kam nas Jezus vabi s temi besedami. Ti ljudje hrepenijo po človeku, ki si upa vsaj zavonjati njihovo bolečino ter se jim tako približati, da začutijo njegov dotik. Šele tak empatični dotik jim odpre vire moči, ki omogočajo osmišljanje bolečine, hkrati pa odpirajo poti v spremembe in drugačno življenje.

Osebnost sem v takih primerih še posebej hvaležen za dar vere, ki me napolnjuje

z upanjem, da v tem približevanju in dotikanju ljudi v peklenstskih stiskah nisem sam. Velikokrat se namreč ob srečevanju s stiskami ljudi počutimo s svojimi spretnostmi nemočni in smo lahko veseli, da smemo biti orodje v Jezusovih rokah, kjer moremo gojiti vero, da se bolečine bolj dotika Jezus kot mi. Tako Jezus po ljudeh, ki empatično prisluhnejo bolečim izpovedim, skozi vso odrešenjsko zgodovino in tudi danes hodi »pred pekel« ter rešuje uboge. Nas pa v vlogi Simona iz Cirene in Veronike vabi, da s svojimi dejanji in dotiki pomagamo nositi križ obupanih in ubogih.

Ob tem se mi zdi zanimiva umestitev obeh vlog – Simonove in Veronikine – v celotno kompozicijo križevega pota. Simona vidimo v vlogi »operative«, Veroniko v vlogi »čutenja«; Simon dela, Veronika čuti; Simon potrebuje zunanjo spodbudo, Veronika deluje samoiniciativno. Zanimivo ... Poučno?

Vincencijeva spodbuda

Sveti Duh je iz najčistejše krvi svete Device oblikoval telo, nato je Bog za to telo ustvaril dušo. In takoj se je Beseda po čudoviti zvezi združila s to dušo in s tem telesom; tako je Sveti Duh izvršil neizrekljivo skrivnost učlovečenja. Slavi je sledila žrtev. (Sv. Vincencij)

Postno pismo – MOJ POLOMLJENI JEZUS

Tomaž Mavrič CM, generalni superior

Rim, 10. februarja 2021

Drugi člani Vincencijanske družine! Naj bo milost in mir Gospoda Jezusa vedno z nami!

Po dramatičnih dogodkih lanskega leta, ko je trpljenje, povzročeno zaradi vojn, naravnih katastrof in lakote, pomešano s pandemijo covid-19, naša vera kliče, naj leto 2021 zaživimo v upanju, tudi v situacijah, ki so človeško gledano brezupne.

Z vstopom v postni čas nadaljujmo premišljevanje na osnovi, ki jo je postavil sv. Vincencij Pavelski, »mistik dobrote«, in konkretnije o njegovem odnosu kakor tudi o našem odnosu do iznakaženega Kristusa, o čemer smo začeli razmišljati ob ikoni »Odrešenik iz Zvenigoroda«.

Kot sem napisal lani v pismu za advent, je Jezus v srcu identitete Vincencija Pavelskega, mistika dobrote in vincencijanske karizme ter duhovnosti. Jezus je smisel našega življenja in oseba, ki misli, čuti, govori in deluje, postaja cilj našega življenja. Vincencij je poznal pomen bližine in povezanost z Jezusom za osebno spreobračanje in uspešno poslanstvo: »Ne filozofija in ne teologija in ne razpravljanja ne morejo delovati v dušah; Jezus Kristus mora biti udeležen po njih v nas – ali mi z njim –, da bomo delovali v njem in on v nas, da bi govorili, kot je

govoril on, ter v njegovem Duhu, kot je bil on v Očetu, in bi oznanjali njegov nauk, kot je njega učil Oče.«

Če nas ikona »Odrešenik iz Zvenigoroda« vabi, da se poglobimo v Jezusa, nas postno razmišljanje vabi k pogovoru z iznakaženim Jezusom. Pred nekako 30 leti sem naletel na knjigo španskega jezuita Ramóna Cuéa z naslovom *Moj polomljeni Kristus*. Na naslovni strani je slika zlomljenega korpusa. Kristus je brez nog in brez desne roke in prstov na levi roki, glava brez obraza in niti križa ni. Ta podoba je pritegnila mojo pozornost in zgodba je vzbudila željo, da bi to posnemal.

Moj polomljeni Kristus je zgodba o duhovniku, ki je ljubil umetnost. Ko je nekega dne obiskal trgovino s starinami, je med mnogimi lepimi podobami, slikami in drugimi umetniškimi predmeti videl podobo, ki je takoj pritegnila njegovo pozornost. Bil je ta polomljen križ – delo znanega umetnika, ki je imelo vrednost kljub poškodbam.

Ta podoba je tako pritegnila duhovnika, da jo je kupil in jo želel restavrirati v izvirno lepoto. Restavrator, ki ga je našel, je videl, da bo popravilo podobe zahtevalo veliko časa in bi za delo veliko zaračunal. Duhovnik ni zmogel tako visoke cene, zato je polomljen križ vzel domov, kakršen je bil.

Ko je doma v svoji sobi gledal polomljen križ, se je počutil nelagodno, postal je celo jezen. Glasno je vprašal: »Kdo ti je mogel storiti kaj takega? Kdo te je tako nesramno snel s križa? Kdo je tako strašno popačil tvoj obraz?«

Kar naenkrat je oster in netelesen glas rekel: »Umolkn! Preveč vprašuješ.«

Prebijajoč glas se je združil s pohabljenim telesom in vznemiril duhovnika. Šokiran, ko je slišal Kristusove besede, je duhovnik poskušal dati Kristusu občutek dobrote in je rekel s tresočim glasom: »Gospod, imam zamisel, ki ti bo všeč. Našel bom način, kako te restavrirati. Ne maram te videti pohabljenega. Boš videl, kako lep boš spet. Veš, zelo si dragocen. Imel boš novi nogi, roko in prste, nov križ in predvsem, imel boš nov obraz.«

In spet, slišal se je glas in Kristus je rekel prepričljivo: »Razočaral si me. Preveč govoriš. Prepovedujem, da bi me restavriral!«

Presenečen nad energijo in odločnostjo polomljenega Kristusa, je duhovnik odgovoril: »Gospod, ne razumeš. Polomljen in pohabljen boš moja neprestana bolečina. Ne razumeš, kako me žalostiš?«

Gospod je odgovoril: »To je tisto, kar želim doseči. Ne restavriraj me. Ko me vidiš takšnega, pomisli, ali se boš spomnil mojih bratov, ki trpijo, in ali boš žalosten. **Poglej, ali bo moja podoba tako polomljena in iznakažena mogla biti simbol bolečine drugih, simbol, ki bo kričal zaradi bolečine, zaradi mojega drugega trpljenja v bratih in sestrah. Pusti me polomljenega. Poljubi me polomljenega!**«

Duhovnik je dejal: **»Imam Kristusa brez križa. Drugi imajo križ brez Kristusa. Korpus ne more počivati brez križa in osebni križ je moč prenašati le s Kristusom.** Začeli smo iskati leseni križ za polomljenega Kristusa, da bi na njem počival. A našli smo osebni križ. **Združi ju in polomljen Kristus bo popoln.** Polomljen Kristus počiva na našem križu in križ bova skupaj nosila.«

Še vedno nemiren je duhovnik nadaljeval svoj napet pogovor z Jezusom, rekoč: »Rad bi restavriral tvojo izgubljeno roko.« Gospod mu je odgovoril: »Ne maram lesene roke. **Hočem pravo roko iz mesa in kosti. Hočem, da postaneš moja izgubljena roka ti!**«

»Gospod!« je vzkliknil duhovnik, »imaš samo eno nogo. Ne moreš sam hoditi. Potrebuješ pomoč.« Kristus je odgovoril: »Moram delati, kot sem delal v Nazaretu.« Duhovnik je rekel: »Če hočeš, sem ti pripravljen pomagati najti delo. Toda opozarjam te, da v sedanjem stanju, **če se ne predstaviš kot Kristus, ne boš nikdar našel dela.**«

Kristus je prepovedal, da ga predstavi kot Kristusa. Skupaj sta obhodila mnogo delavnic in podjetij, a nihče ni Kristusa sprejel na delo. Kristus je žalostno vzdihnil: »Kako more nekdo reči, da ljubi Kristusa in z istim srcem zaničevati ljudi, ki iščejo pošteno zaposlitev? **Jaz sem tisti in oni sem jaz.**«

Duhovnik je potožil: »Kako težko je zame ljubiti Kristusa brez obraza.« Žrtvoval je veliko ur v iskanju odgovarjajočega, lepega obraza za svojega pomoljenega Kristusa,

da bi olajšal notranji nemir. Kristus pa je ponovno spregovoril z močnim glasom: **»Hočem ostati takšen, polomljen, brez obraza.** Zakaj me hočeš restavrirati, zase ali za druge? Te spravlja pogled name iznakaženega v nerazpoloženje?« Kristus je blago odgovoril: **»Prosim, sprejmi me takšnega, kakršen sem. Sprejmi me polomljenega, sprejmi me brez obraza.«**

Kristus je nadaljeval: **»Ali imaš fotografijo nekoga, ki ga ne maraš, svojega nasprotnika? Položi obraz te osebe na moj obraz, postavi obraze vseh najbolj zapuščenih, zapostavljenih, ubogih na moj obraz.** Me razumeš? Svoje življenje sem dal zanje. V mojem obrazu so vsi njihovi obrazi. Me razumeš?«

Po dolgem pogovoru s Kristusom je duhovnik končno razumel Kristusovo sporočilo in z umirjenim glasom, polnim hrepenenja, je rekel: »Kristus, rad bi sprejel tvoje vabilo, toda prosim, pomagaj mi! Pomagaj mi!«

Po več letih hrepenenja, da bi našel polomljenega Kristusa, je napočil dan. Ko sem prihajal v bližino neke stavbe, sem nenadoma pogledal na desno in tam je bil: polomljen Kristus. Ne vem, ne predstavljam si, kako je podoba prišla na to mesto. Pogosto sem hodil mimo te zgradbe, a nikdar prej nisem videl nobene stare, polomljene stvari, da bi bila tam, da jo lahko kdo vzame.

Spomnim se presenečenja in nestrpnosti pa tudi čudenja, če bom smel imeti podobo. Ko sem vprašal in dobil dovoljenje, sem hitro šel in vzel polomljenega Kristusa domov. V svoji sobi, z »mojim polomljenim

Kristusom«, sem začel jokati. Od takrat je vedno z mano.

Zakaj sem hotel imeti polomljenega Kristusa? Kot duhovnik v zgodbi bi gotovo raje imel lepega in celega Kristusa ali lep križ, ki bi ga obesil na steno za češčenje. Od kod je torej prihajala ta želja, da bi našel polomljenega Kristusa? Prav gotovo ne od mene. Edini odgovor, ki ga najdem, je: ta želja je prišla od Kristusa.

Polomljen Kristus je postal jasno znamenje pred našimi očmi, ki vznemirja naš mir in nas kliče k spreobrnjenju. Vabi nas k neprestanemu pogovoru z njim tu in sedaj v današnjem svetu in medsebojnih odnosih. Ta polomljeni Kristus nam pomaga, da k njemu prinašamo svojo človeško resničnost.

Kristus je vedno pripravljen prisluhniti in tudi predlagati rešitve. Neprestano nas izziva, toda nežno in z večnim usmiljenjem, naj odgovorimo na vprašanja, kot so: Kaj misliš, zakaj so me ljudje tako pohabili? Te polomljen Kristus spravlja v neugodje? Te zlomljeni ljudje spravijo v neugodje? Kaj naj bi pomagalo ljudem, da bi spremenili svoj odnos do polomljenih? Kje vidiš samega sebe v odnosu do te stvarnosti?

Sv. Vincencija je nenehen pogovor z Jezusom privedel do odgovora in nasveta: »Kako nekaj lepega je videti uboge, če jih vrednotimo v Bogu in jih cenimo, kot jih ceni Jezus Kristus! Toda, če na njih gledamo po mišljenju mesa in duha sveta, bodo nepomembni.«

»Jezus je umrl za nas, ni že to dovolj, da cenimo človeka? Jezus ima tako veliko spoštovanje do nas, da je umrl za nas. In

tako, moremo reči, da nas je bolj cenil kot svojo presveto kri, ki jo je prelil za naše odrešenje, čeprav ni nikdar rekel, da ne ceni svoje krvi tako visoko kot vse izvoljene ...«

Moj osebni polomljeni Kristus, pred mojimi očmi ali v mojem srcu, me vabi k resničnemu pogovoru. Naj bo ta postni čas pomoč za poglobljen in preprost začetek pogovora s polomljenim Kristusom, ki nas ne bo pustil ravnodušnih.

Vaš brat v sv. Vincenciju

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

*Prostovoljne prispevke lahko
nakažete na:*

*Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef,
Plečnikova ulica 29, 3000 Celje*

Transakcijski račun:

*SI56 3300 0000 1631 628,
sklic: 00 9001*

*Če želite potrdilo o nakazilu, nam
na uredništvo sporočite vaš naslov.*

Hvala za vsak dar!

Pozdrav iz Dobove

Matej Užmah CM

Teče že deseto leto, odkar smo lazaristi prevzeli v upravljanje župnije Artiče, Dobova in Sromlje. Tako živo se še spominjam 30. julija 2011, ko sem lahko prvič začutil utrip teh krajev. O Dobovi, kjer smo nastanjeni, sem vedel samo, da je to kraj, kjer se pred državno mejo s sosednjo Hrvaško menjajo lokomotive, in kraj z rokometnim klubom, ki je takrat, kot tudi sedaj, igral v prvi slovenski rokometni ligi. Ko je bilo končno znano, kam nas predstojniki pošiljajo, se je bilo treba na hitro vsaj malo izobraziti,

kje točno bomo, kako veliko je pastoralno področje našega dela, s kakšnimi ljudmi bomo »imeli« opravka, kako zastaviti duhovniško delo in koliko bomo lahko v delo vpletli karizmo sv. Vincencija. Kar hitro mi je postalo jasno, da prihajamo v kraje, kjer se ves čas nekaj »dogaja«, in da je družbeno in družabno življenje resnično »živo«.

Artiče, Dobova in Sromlje se nahajajo v Občini Brežice, ki spada v Spodnjeposavsko statistično regijo, ki je na skrajni točki še

Birma 2020

Hubertova maša 2019

Štajerska, saj smo na levem bregu Save, vanjo pa se steka reka Sotla. Dobova je bila pred dobrimi petimi leti (2015) svetovno znan kraj, in sicer zaradi vstopne točke nepregledne množice beguncev, katerih število je šlo v tisoče in tisoče. Najbolj sta bili na udaru prav Dobova ter občina Brežice. S skupnimi močmi vseh smo situacijo obvladali in se je, čeprav se še vedno pojavijo posamezni prebežniki, umirila ter je zdaj dokaj dobro obvladljiva.

Zgodovinsko gledano smo v okolju, kjer najdemo številna arheološka grobišča iz obdobja od 12. stoletja pr. Kr. do naselitve prvih Slovanov. Zagotovo vemo, da so pri arheoloških izkopavanjih v grobovih našli številne dragocenosti, med katerimi izstopajo okrašene sulice in keltski meči z okraski. Rimsko obdobje je zastopano z ostanki stavbnih temeljev in manjšimi grobišči iz obdobja od 1. do 4. stoletja. Žal pa to niso edina grobišča. Na Mostecu se

prav zdaj razkrivajo precejšnje razsežnosti povojnih pobojev. Vsako leto na tem mestu ob prazniku vseh svetih molimo, darovali smo tudi že sveto mašo. To so težke stvari, ki so zaznamovale ljudi v teh krajih, kjer jih je bilo med vojno veliko tudi izseljenih v Nemčijo, ostali so samo domačini, ki so opravljali delo na železnici,

S skupnimi močmi vseh smo situacijo obvladali in se je, čeprav se še vedno pojavijo posamezni prebežniki, umirila ter je zdaj dokaj dobro obvladljiva.

v Sromljah pa se je več ljudi pridružilo narodnoosvobodilnemu boju. To je te kraje precej zaznamovalo. Čeprav smo na sorazmerno velikem območju, ima župnija Artiče eno cerkev, ki je »vodena« po

Z župnijskimi sodelavci na romanju

navdihu Svetega Duha. Dobova ima glede na velikost kraja le dve cerkvi. Župnijska cerkev je posvečena Imenu Marijinemu, podružnična na Mostecu pa sv. Sebastjanu in Fabijanu. V Sromljah sta župnijska cerkev sv. Martina in podružnica sv. Janeza Nepomuka.

Tukajšnji kraji so znani po številnih skupinah in po prireditvah, ki so znane daleč naokrog. Kulturno in družabno življenje je živo in ponuja za vsakogar nekaj. Duhovniki se radi odzivamo na vabila, čeprav se vseh nismo uspeli udeležiti, saj se prireditve tudi prekrivajo s pastoralno oskrbo župnij Artiče in Sromlje, nekaj časa tudi župnije Pišce in zaradi kar precejšnje angažiranosti sobratov v bližnjih Brežicah.

Po začetnem »spoznavanju terena« in srečevanju ljudi sem dobil občutek, da bomo z ljudmi lahko sodelovali in da bodo pripravljeni pristopiti k sodelovanju. Česar koli smo se s sobrati lotili, smo se zaradi ljudi in teh krajev. **Za Artiče, Dobovo in Sromlje.** In to brez kakršnih koli osebnih interesov, ampak zaradi ljubezni do Boga in bližnjega. Kot duhovnik sem tu še posebno močno začutil, da na ljudi nikoli ne smem gledati zviška ali da bi se ob meni kdo počutil manjvredno. Zavedam se namreč, da nisem »vseved« in »popoln« in da se še vedno učim, čeprav sem tu že kar nekaj let. Duhovnik mora biti vedno hvaležen za vsako dobronamerno kritiko, ki je temelj njegovega delovanja, obenem pa dobronamerno opozarjati, če kaj ni prav. Smo v težkih časih, ki sami po sebi

prinašajo veliko možnosti in priložnosti, da smo ljudem blizu, da jih podpiramo z nasveti, krepimo z zakramenti, da jih »čutimo« in jih predvsem slišimo v njihovih stiskah, kar je covid-19 vsekakor prinesel. Na splošno s(m)o ljudje bolj dovzetni za trpljenje, preizkušnje in seveda tudi negativne kritike ter slabosti bližnjega. Če nimamo namreč o sočloveku nič lepega povedati, tudi ni treba vsepovprek razgllašati njihovih slabosti, ki jih imamo, roko na srce, prav vsi. Biti z ljudmi, za ljudi. To naj bo poslanstvo duhovnika – misijonarja, še posebej v teh časih preizkušenj.

Verjetno je tu na mestu vprašanje, kaj počne duhovnik – misijonar – župnik v času, ko so obredi omejeni in ko verouk še vedno poteka na daljavo. Res je, da so se redne obveznosti v določenih primerih zmanjšale, vseeno pa to ne pomeni, da ni kaj početi. Seveda sem si vzel tudi nekaj prostega časa, prebral kakšno knjigo in bil več na svežem zraku, na vrtu in ob urejanju okolice. Ob tem pa imamo tudi sobratje v skupnosti več časa za skupne molitve, pogovor, naša srečanja ... Prej so dostikrat imele prednost razne obveznosti, zdelo se nam je, da je mnogo stvari nujnih in neodložljivih, sedaj pa vidim(o), da lahko vse počaka in da je treba najti čas zase in za bližnje. Zdi se mi, da ta svet, kakor tudi mi, v teh težkih in negotovih časih potrebuje več vedrine, čeprav je tudi to včasih zelo težko in naporno. Smo si namreč različni in s tem je tudi naš pogled na določene težave drugačen. A različnost vedno **»bogati«**. Zato se mi zdi še kako primeren poziv: **»Veliko stori, kdor stori malo, a stori to, kar mora storiti. Ničesar ne stori, kdor naredi veliko, vendar ne stori tistega, kar bi moral storiti.«**

V poplavi e-pošte z najrazličnejšimi navodili sem se komaj prebijal skozi vse novice. Zavedam pa se naslednjega, kar spoznavam v teh koronskih časih. Če bomo čas epidemije doživeli kot priložnost za

Zavedam se priložnosti, da kljub težkim časom, ki so nastopili, poskušam po dovoljenih možnostih povezati družine v župniji.

osebno rast, potem ta čas ne bo izgubljen in ne bo zaman. Treba je najti veliko poguma, da se bomo lahko skupaj učinkovito soočili s preizkušnjami sedanjega časa, ki so nam preprečile, da bi se več srečevali, kaj skupaj praznovali. Zavedam se priložnosti, da kljub težkim časom, ki so nastopili, poskušam po dovoljenih možnostih povezati družine v župniji. Družine so skoraj čez noč spremenile svoje navade in vsakdanje življenje. Tudi časa, ki ga preživljajo skupaj, je več. Naj jim ne bo odveč. Poleg mnogih priložnosti to v nekatere družine prinaša dodatne preizkušnje. Predvsem tam, kjer že pred razglasitvijo epidemije ni bilo lahko živeti skupaj. In tu je po mojem mnenju vstopna točka za prihodnost, saj z veroukom na daljavo nagovarjamo tudi starše in stare starše.

Iskreno sem hvaležen vsem dobrotnikom, ki so nas v času epidemije kljub svojim preizkušnjam podpirali in poskrbeli za nas. Bog jim povrni.

Ostanimo zdravi in povezani.

»Človek ni nad svojim dostojanstvom, tudi sam se mu ne more odpovedati«

S. Ljubica Jožić ml., HKL

Pereče vprašanje evtanazije, ki se pojavlja v nekaterih evropskih državah, je povod za razmišljanje, preizpraševanje in kritično razločevanje, nenazadnje pa tudi krik za zaščito življenja od spočetja do naravne smrti. Sestre usmiljenke smo na ravni province imele priložnost in celo dar, da smo bile 20. marca 2021 deležne predavanja upokojenega ljubljanskega nadškofa dr. Antona Stresa z naslovom *Obrazi evtanazije*. Zaradi epidemiološke situacije in varnostnih ukrepov smo bile to sobotno dopoldne v vseh skupnostih, kjer je navzoča Slovenska provinca – od Mirenskega Gradu na njenem severu pa do Bitole na njenem jugu, povezane po aplikaciji Zoom.

Gospod nadškof je predavanje utemeljil na dostojanstvu človeka in svetosti njegovega življenja. Dostojanstvo nam je podarjeno od Boga in se mu ne moremo odpovedati, dostojanstva ne izgubimo ne glede na naše življenjsko obdobje ali zdravstveno stanje. Človek je »absolutna vrednota, ker mu dostojanstva ne podeljuje nobena avtoriteta, noben cenilec, noben človek«. »Iz tega izhaja,« pravi predavatelj, »da zaradi bolezni, neuspeha ali kakršne koli druge družbene nekoristnosti nikoli nimamo pravice ne sebi ne drugemu odreči tega statusa absolutne vrednote.«

Dr. Stres se je v predavanju dotaknil tudi odnosa med zdravnikom in bolnikom, ki

»Zgled sem vam dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam storil« (Jn 13,15).

Evtanazija

Posnetek zaslona aplikacije ZOOM s predavateljem in naslovno stranjo predavanja

mora sloneti na zaupanju, spoštovanju in pomoči. Že nekaj časa se v našem okolju govori o paliativni oskrbi, ki pomaga preprečiti zahteve po usmrtni hudo bolnega človeka, ker mu bližina in pomoč sporočata, da ni v breme drugim, temveč da je ljubljen in sprejet tudi v njegovi bolezni in nemoči. Iz tega odnosa kakor tudi iz ljubeče bližine bolnikove družine in celotnega okolja bo trpeči lažje sprejemal svoje težave in bolečine ter jih s pomočjo bližnjih zmogel nositi do naravne smrti. Za bolnika v stiski je enako pomembna bližina in ljubeča skrb domačih kakor strokovna zdravniška pomoč.

Ko je dr. Stres govoril o zdravnikih, je poudaril, da mora imeti zdravnik v primerih, kjer se srečuje z zakonsko dovoljeno evtanazijo, ki je v nasprotju z moralnim dobrim, pravico do ugovora vesti in se ni dolžan ravnati proti njej.

Zakonsko omogočanje evtanazije – usmrnitev – je tako v nasprotju s peto Božjo zapovedjo: »Ne ubijaj!«, kakor tudi v nasprotju z zahodno civilizacijo, ki sloni na spoštovanju človeškega dostojanstva. Predavatelj je

spomnil, da evtanazija kot greh in zlo ne zahteva sodelovanja samo zdravnikov, marveč tudi drugih: medicinskega osebja in farmacevtov. Uzakonitev evtanazije pa bi posredno vsilila sodelovanje vseh državljanov kot davkoplačevalcev, če bi bila solidarnostno financirana iz zdravstvene ali katere druge blagajne ...

Predavanje je končal s poudarkom, da etika vrlin ali kreposti, kot so modrost, preudarnost, zmernost, pogum, požrtvovalnost, stanovitnost ..., utrjuje smisel življenja in pomaga pri njegovemu ohranjanju. S krepostmi vere, upanja in ljubezni se namreč doseže spoštovanje svetosti življenja in dostojanstva vsakega človeka. Če to dosežemo, ne bomo dali prostora uživaški miselnosti, ki meni, da trpljenje nima nobenega smisla.

Po predavanju je bilo na voljo tudi nekaj časa za razgovor in vprašanja, kjer so bili predavateljevi odgovori enako pomembni in globoki kot njegovo izčrpno predavanje. Hvaležne smo za nova spoznanja in čas, ki smo ga preživeli skupaj, pa čeprav na daljavo.

Nedelja Božje besede

S. Ljubica Jozić ml., HKL

Pri letošnjem svetopisemskem maratonu nas je navdihovalo geslo *Med vami bom hodil* (3 Mz 26,12). Zaradi epidemiološke situacije in preprečevanja okužbe s covidom-19 je branje Božje besede tokrat potekalo po Zoomu, in sicer od 23. do 29. januarja 2021.

Sestre usmiljenke smo se tega lepega opravila udeležile z branjem 24. januarja,

torej v nedeljo popoldne. Ko smo bile na vrsti, se je začelo branje iz Jozuetove knjige. Sodelovale so sestre iz Beograda, Kočevja, Mengša in Šentjakoba. Druga skupina sester je z branjem nadaljevala ob 16. uri iz knjige Sodnikov. To je bila »mednarodna« skupina sester, ki so se po Zoomu povezale s Hrvaške (Volosko), iz Makedonije (Bitola) in Slovenije (Mirenski Grad in Šentjakob). V tretji

Med branjem Božje besede

skupini bralcev od 17. do 18. ure pa sta sodelovala zakonca Kele iz Maribora, sestre iz skupnosti Šentjakob in Ljubljana.

Tako številna in mednarodna udeležba sester na 13. svetopisemskem maratonu, ki ga organizira Svetopisemska družba, je bila mogoča zaradi sodobne tehnike. Vendar smo tiste, ki smo prejšnja leta na maratonu že sodelovale »v živo«, občutile veliko razliko med branjem Božje besede v kapeli v primerjavi z letošnjo, pred računalniki. V kapeli Antonovega doma na Viču je bila živo občutena navzočnost Najsvetejšega zakramenta in tudi sama Božja beseda.

Tokratno branje Svetega pisma pred računalnikom je od nas zahtevalo pozornost na več stvari hkrati in vsaj osnovno računalniško znanje. Skrbeti je bilo treba za pravočasno sporočanje skupini za nami, ki se je na Zoom prijavila tik pred izmenjavo branja, in ji povedati, kaj beremo ter od kod naj nadaljuje. Pozorne smo bile na vrstni red bralcev. Ob pravem času je bilo treba izklopiti in vklopiti mikrofona ... Da, to so bile zahteve, ki so nam občasno povzročale težave. Glede na to, da se starejše sestre z računalnikom redno ne srečujejo, je vsaki udeleženci treba čestitati za korajžo.

Bogu hvala za to možnost pa tudi za pripravljenost in odprtost sester v celotni provinci. Tako mlajše kot tiste, ki so že v zrelejših letih, smo na svetopisemskem maratonu lahko oznanjale veselo novico našim bratom in sestram, ki so prenos branja spremljali po aplikaciji YouTube. Priznamo, da nam je množica imen Judovih krajev in njihova izgovorjava

Tokratno branje Svetega pisma pred računalnikom je od nas zahtevalo pozornost na več stvari hkrati in vsaj osnovno računalniško znanje.

povzročila tudi nekaj cmokov v ustih, a »Božja beseda je kljub temu rastla in se širila« (Apd 12,24) v odprtih srcih, ki hrepenijo po njej – po Kristusu.

Hvala organizatorjem, ki so nas povabili k udeležbi in čuječe spremljali potek branja vseh skupin ter nam pomagali pri odpravljanju tehničnih težav. Tudi za nas sta bila blagoslovljena ta rast in širjenje Božje besede »na daljavo«.

Mane Nobiscum

S. Karmen Bastarda MS

Mane nobicum – ostani z nama, prošnja dveh emavških učencev Neznancu, ki se jima je pridružil na poti iz Jeruzalema v Emavs, kamor sta žalostna bežala iz prizorišča Jezusovega trpljenja in smrti.

Pred dobrim letom, ob razglasitvi epidemije, smo morali zapreti vrata Doma za obiskovalce in oskrbovance. Najtežje je bilo za obiskovalce. Nekateri so ta ukrep sprejeli z razumevanjem, drugi so godrnjali, protestirali, nekateri so menili, da smo iz Doma naredili zapor ...

Na vrtu

Mane nobiscum – ime Duhovniškega doma v Ljubljani. Ostani z nami, kajti proti večeru gre! Na večer svojega življenja v njem najdejo dom duhovniki, ki jim moči že pojemajo in nosijo križ raznih bolezni. Nekateri tu res najdejo dom, drugim je zatočišče v sili, nekaterim je krivica ... Sestre in sodelavci se trudimo, da bi se v njem počutili dobro.

Za zaprtimi vrati je življenje potekalo naprej. Duhovniki so pomnožili molitve za svet, ki se je znašel v tako veliki krizi. S sočutnim srcem smo spremljali novice, ko je bolezen vdiral v domove za starejše in so v njih ugašala življenja. V strahu in zaupanju hkrati smo zrl v jutri. Za zaprtimi vrati smo bili, kot vse skupnosti in družine, na preizkušnji, kako preživeti

Gospod Ciril v karanteni

skupaj, ko ni zasilnih izhodov. Prav kmalu se je duhovniška skupnost začela povezovati in se družiti med seboj. Skupni obedi, ki so bili navadno zelo kratki, so se zavlekli ob prijetnem medsebojnem kramljanju.

Konec novembra je virus vdrl v naš Dom. Življenje se je v trenutku spremenilo. Vsi stanovalci so morali v izolacijo. Gospodje so ostali v sobah, kamor smo jim nosili tudi hrano, skupne svete maše ni bilo. Gospod ravnatelj je vsak dan pripravil besedno bogoslužje, da so se pripravili na prejem svetega obhajila, ki jim ga je prinesel v sobo. Sestre smo pod strogimi zaščitnimi pogoji delale in tolažile naše »arestante«, kot so se nekateri radi pošalili na račun karantene. Zasnovali smo načrte, kako bomo delali, ko oziroma če se bo bolezen razširila po hiši. Kar nekaj scenarijev smo izdelali, a smo kaj kmalu pristali na trdnih tleh, saj ima Bog scenarij že izdelan za vsakega izmed nas.

V strahu smo pričakovali prve rezultate testiranja. Zvečer zazvoni telefon. Zastane mi dih. Negativen, negativen, negativen ... Hvala Bogu, vsi gospodje so negativni. Bastarda pozitivna. »Moj Bog! Slišim res svoje ime?« Prav zares sem potrebovala še eno potrditev. Pa je padla koprena iz mojega scenarija. Navodila so zelo jasna in takoj sem se umaknila iz delavnega okolja. Moram priznati, da je bil moj scenarij drugačen, sebe sem videla v darovanju morebitnim okuženim, a Bog je hotel žrtev, ki mu je bila ljubša. Skušala sem sprejeti bolezen in darovati svojo »ujetost« v samoto za blagoslov v hiši. Drugo testiranje, pozitivna sta bila s. Erika in eden od gospodov. Karantena se nadaljuje. Pozneje sta bila okužena še dva od oskrbovancev. Hvala Bogu, nobeden ni imel res hude bolezenske slike.

Vrata Doma smo spet odprli. Izkušnja srečanja z virusom od blizu nas je vse skupaj nekoliko streznila. Gneče pred vrati ni, previdnost se nam je zajedla globoko v vsakdan.

Vitraž v kapeli duhovniškega doma

»O srečna krivda«

Jože Planinšek CM

Video zapis plesa *Jerusalema*, v poklon stanovalcem, ki je nastal na pobudo zaposlenih, beleži že več kot 61.000 ogledov.

Eno najizrazitejših oblikovanj smo ljudje skozi zgodovino tako kot skupnost kakor tudi kot posamezniki dobivali z bogoslužjem ali liturgijo, torej z obredjem. To je pokazalo na tisto več, na presežno, kar je pri človeku in česar pri preostalem živem – tudi od Boga ustvarjenem svetu, a ne po njegovi podobi – ni. Včasih je to težko razumeti, še posebej, če ni izkušenj. Izkušnje, ki so sicer za to potrebne, so pa lahko tudi zelo boleče in se jih po navadi prej bojimo, kot pa si jih želimo.

Že zgodaj sem začel ministrirati in liturgija me je vedno zanimala, še posebej tista bolj zapletena, zlasti na veliko soboto. Kolikor sem je bil vesel, sem težko razumel, zakaj se nas je pri njej zbralo le nekaj. Vseskozi mi nekako ne gre v račun, zakaj smo vse praznovanje velike noči prestavili na nedeljsko jutro; vigilijska na veliko soboto zvečer pa vsaj v našem okolju še vedno ostaja spregledana. In je vendarle vir vsega bogoslužja in s tem tudi vsega v našem življenju. Morda pa ravno zaradi tega, saj smo v času, ko iščemo odgovore na marsikatero vprašanje iz življenja povsod

drugje, samo tam ne, kjer so oziroma kjer bi se jih dalo najti.

Že zelo zgodaj sem se zaletel v stavek pri velikonočni hvalnici, ki ga dolgo nisem razumel, a mi je bil vedno v izziv: »O srečna krivda, ki je bila vredna imeti takega in tako velikega Odrešenika.« Življenje je prineslo svoje in obrazložilo marsikaj, tudi to »srečno krivdo«.

Zadnje leto se borimo z epidemijo covida, ki je postala sovražnik sveta številka ena. V njej se zaletavamo z razčiščevanjem, ali sploh je ali je ni, ali gre za zaroto ali kaj podobnega. Vidimo jo kot nekaj, kar spreminja svet, kosi življenja, ruši gospodarstvo in medsebojna razmerja, polni bolnišnice, psihiatrične in psihoterapevtske ambulante, razbija družine, uničuje šolarje, spočenja nasilje in še dolgo bi lahko naštevali, česa je kriva. Kriva je in je zlo in to ostaja in je samo to.

Ne vem, koliko ljudi, ki krojijo sodobno javno mnenje v medijih, politiki, kulturi in še kje, je bilo na veliko soboto pri vigiliji. Če so že nekateri bili, ne vem, ali so se kaj ukvarjali s »srečno krivdo«, o kateri jim je duhovnik ne le pripovedoval, temveč tudi in celo prepeval. Zagotovo pa jih več brska po psihoanalitskih iskanjih odgovorov, ki jih za vsako ceno hočejo najti in zato potrebujejo takšnega ali drugačnega krivca, ki ga je za vsako ceno treba najti. Za to ni škoda kupov lastnega gnoja, preko katerih bi se bilo moč dokopati do jasnega in natančnega odgovora o krivcu in obsodbi, ki si jo ta zasluži. Tukaj pa ni slišati o »srečni krivdi«, iz katere bi lahko kaj zraslo, prej o materialu, na račun katerega bi lahko ta ali oni kaj zaslužil. Vse je v duhu časa, ko gremo stran od liturgije, bogoslužja in je to le še samemu sebi namenjeno obredje, težave pa jemljemo v svoje roke ter jih rešujemo z zanašanjem na lastne

Tudi otroci zaposlenih Dom doživljajo kot svoj dom, tako radi pridejo v pozdrav našim stanovalcem

Na svečnico in ob svetem Blažu, na prejemu blagoslova za vse, ki so bolni ali potrebni pomoči, in za tiste, ki to pomoč zagotavljajo.

zmogljivosti. Ob tem pa premetani gnoj nikoli ne pride do svojega trenutka, ko bi lahko iz njega kaj zraslo, temveč je le vedno novi vir zaslužka nekaterim izbrancem.

»Srečna krivda« pa vsemu navkljub še vedno pripoveduje svoje, tudi v covid epidemiji. Morda pripoveduje v prazno, saj dobro tako ali tako ni razvpito, je pa žlahtno. In nič manj množično.

Če smo vedno znova tarnali, kako malo imamo časa za družino, otroke in medsebojne odnose, ga je zdaj sorazmerno na voljo več. Mnoge družine so to znale ovrednotiti in so se končno našle, druge so morda naletale na težave, ki jih je prejšnje hitenje prikrivalo, a so jih še pravočasno opazile in se še ujele. Res je lahko marsikje prišlo tudi do konfliktov, pa ne zaradi covida. Ta je bil le priložnost za diagnozo, kjer bo lahko še mogoče zdravljenje in je konflikt torej dobrodošel. Do konflikta bi pa slej ko prej prišlo tudi brez virusa.

Tudi naša družjenja so dobila dimenzijo, ki smo jo morda že spregledali. Prisegali smo na fizično druženje, kakor da drugačne oblike niso verodostojne. Pa vendar vemo, da fizično slej ko prej odpove, duhovno pa je trajno in tega smo lahko v tem času spet začeli utrjevati, kar tudi našo povezanost dela trajno in jo krepi. Če se to ni zgodilo in smo v samoizolaciji pozabili drug na drugega, pa je bil skrajni čas, da smo si nehali lagati.

Tudi starši so dobili priložnost potrditve svojega odnosa do otrok, kjer so se otroci odgovorno spoprijeli s šolo od doma in samostojnim življenjem doma, da ne razmišljamo o veselju nad zaupanjem, ki so ga lahko doživeli tudi otroci. Seveda so se ponekod pokazale težave, morda pravočasno, ko je še moč ukrepati in poskrbeti za malo drugačen pristop. Vsekakor pa bo v tem primeru potrebna samokritičnost in priznanje napake, kar bo prineslo rezultate, ki pa jih valjenje

krivde na druge, na covid, šolo, vzgojni sistem, politiko in podobno nikakor ne bo.

Morda smo še najmanj »iztržili« na duhovnem področju, ko smo se dobesedno zasuli s prenosi in žal tudi s predvajanji maš in drugih bogoslužij po socialnih omrežjih, televiziji in radiu. Čeprav je marsikdo vendarle zahrepenel po občestvu, po obhajilu. Spet je prišla do izraza izkušnja prve Cerkve, ki brez zbiranja k lomljenju kruha ni mogla živeti, tudi za ceno preganjanj ne. Spet smo lahko začutili, kako veličastna so naša zbiranja ob praznovanjih, v procesijah, na romanjih in podobno. To niso le zunanje manifestacije, temveč nekaj, kar v dnu naše duše, v globini naših medsebojnih odnosov potrebujemo. Ne vem, kako je znotraj družin, v redovnih oziroma samostanskih skupnostih pa smo zagotovo poživeli skupno molitev, premišljevanje in našli več časa tudi za globlji razmislek in osebno molitev.

Naj se zaustavim še pri življenju v našem Domu v času, ko smo se znašli znotraj različnih con, tako stanovalci kot zaposleni, v stalni napetosti, kaj se bo še zgodilo in kdaj, kakšni bodo rezultati testiranj, kje bodo spet znaki bolezni in podobno. Vse to nas je postavilo nekako na prežo, nas naredilo šibke in nebogljene, rahločutne in nas duhovno povezalo med seboj in s stanovalci. Pokazalo se je nekaj, o čemer smo včasih že malo dvomili: da smo veliko bolj povezani, kot smo si mislili. Ko je bilo kdaj videti, da naša oblikovanja gredo v prazno, kakor da so naše prve srede le obremenitev in malo dajo, smo naenkrat zajemali od nekod, nad čemer smo se tudi sami čudili.

Tolikšne pripadnosti hiši, stanovalcem, drug drugemu verjetno ne bi nikoli tako spoznali, kot smo zaradi te epidemije.

Tudi ples Jerusalema bi se skoraj zagotovo ne porodil, ne v zamisli kaj šele v izvedbi, brez izkušnje doživljanja okužb v hiši in drugod. Imeti zaposlene, ki se želijo zahvaliti za potrpljenje, razumevanje in duhovno podporo stanovalcem, je izreden občutek, ki navdaja z zaupanjem v prihodnost. Medsebojna povezanost, ki je nastala iz skupnega doživljanja stiske, pa je veselje, ki nas navdaja s pogumom, da bomo še zmogli, če bo in kadar bo potrebno. Ko se je porodila misel o plesu, je kot plamen vnela vse, kar verodostojno pokaže tudi sam posnetek. Kar povlekel nas je v enodušno dogajanje vseh in kot takšnega so ga začutili tudi stanovalci.

Ni namen tega razmišljanja, da pokažem na vse, kar se je v tem času epidemije vendarle izrednega in lepega zgodilo, vsekakor pa je tega veliko več, kot si predstavljamo, in mi ni čisto jasno, česa je več, bolečega in težkega ali lepega in spodbudnega. Nikakor ne moremo in ne smemo opustiti misli na velike preizkušnje, ki so marsikje del življenja in ki so veliko bolj boleče, kot bi si predstavljali. Vendar, kaj pa bi brez njih? Če bi bilo drugače, velikonočna hvalnica ne bi prepevala o tem in bi Odrešenik ubral drugačno pot. Pa je ni. Z njegovim delom je ostal veliki petek, ki pa nima zadnje besede, ta je v domeni velikonočnega jutra. Pri tem ni nobena izjema covid epidemija, tudi tukaj se bo pokazalo, koliko smo kristjani in ljudje zares *velikonočni*.

Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje

Andreja Ličen

Mirenski Grad je postavljen v zavetje kraške planote, med vinske griče in v zaledje mediteranskega podnebja. Kot mogočna utrdba kraljuje nad Vipavsko dolino in marsikaterega obiskovalca pritegne v upanju, da bo tu našel grad z grajskimi vrtovi. A čaka ga drugačno presenečenje: cerkev, obdana z zelenjavnimi vrtovi.

Kljub živi skali, na kateri stoji cerkev, je bilo na Grad navoženo že tone obdelovalne zemlje, cel grič pa smo prepredli z namakalnim sistemom, ki deluje na avtomatiko. Vse to nam omogoča, da že več kot 20 let sami pridelujemo domačo zelenjavo. V teh letih smo se marsikaj naučili, povečali naš obseg obdelovalnih površin,

sami skonstruirali in postavili dva rastlinjaka, nekaj časa tudi sami vzgajali sadike.

Kaj vse raste na našem vrtu? Krompir, paradižnik, solata, radič, korenje, paprika, feferoni, jajčevci, bučke, buče, kumare, česen, čebula, zelena, peteršilj, blitva, rdeča pesa, stročji in navadni fižol, grah, nadzemna in podzemna koleraba, por, redkvica, zelje, brokoli, romanesco, cvetača, glavhati in brstični ohrovt ter lubenice in melone ... Pravzaprav vsa zelenjava, ki jo potrebujemo v kuhinji, kjer čez leto dnevno kuhamo za povprečno 45 oseb, poleti pa za povprečno 100 oseb.

V sezoni 2020 smo pridelali kar 5000 kg paradižnika, 160 kg česna, 360 kg čebule

Ročno sajenje sadik solate

Rastlinjak

in približno 10 ton krompirja. Pri pridelavi uporabljamo karseda naravne metode zaščite rastlin.

V letu 2020 smo kupili dodatno zemljišče, kar je povečalo pridelek. Za pomoč pri obdelovanju več kot 12900 m² površin smo kupili rabljen traktor in dvoredno frezo, jeseni pa smo sami izdelali še stroj za polaganje folije in kupili sadilnico.

V sklopu projekta Mirenski Grad med Krasom in Vipavo, sofinanciranega z nepovratnimi sredstvi Evropskega sklada za regionalni razvoj, ki ga vodi skupnost, bomo kupili še en kos zemljišča in postavili še en rastlinjak na njivi ter učilnico v naravi, ki bo omogočala izobraževanje otrok in pridobivanje neformalnih znanj vsem nadobudnežem. S projektom želimo prispevati k snovanju krajših dobavnih verig

ter povečanju lokalne samooskrbe. Že v letu 2019 smo namreč začeli prodajati našo zelenjavo na Facebook profilu Male tržnice Severne Primorske. V letošnjem letu pa smo se priključili tudi spletni strani Tržnica na borjaču. Zanimanje za domačo pridelano zelenjavo je veliko, česar smo zelo veseli.

Zelenjava je vir vitaminov in zdravja, domača zelenjava pa vse bolj postaja tudi status dobrega položaja in blaginje. Za nas domača zelenjava in delo na vrtu predstavljata veselje, medsebojno učenje in dopolnjevanje, povezovanje in ustvarjanje pristnih medsebojnih odnosov. Znanje, ki smo ga v teh letih pridobili, želimo posredovati mlajšim rodovom, zato v delo na vrtu vključujemo tako otroke v vrtcu kot tudi otroke, ki pridejo čez leto na učno pomoč ali poleti v počitniško varstvo. Pridobljene izkušnje stika z naravo in vrtom so neprecenljiv dar in seme za prihodnje rodove.

Vabljeni, da nas obiščete in se sprehodite čez naše vrtove ter se posladkate z domačo pridelano zelenjavo.

Cerkev, obdana z zelenjavnim vrtom

Biti človek do človeka

Petra Hubad Gabršček

Ko se je dolgo, dolgo časa nazaj (v resnici pa predlansko leto) začelo govoriti o novi bolezni, nas je večina, tako predvidevam, upala, da je bolezen tako daleč stran in tako specifična, da se na naših »slovenskih tleh« ne bo obdržala. V resnici pa je v vseh nas tlel strah pred realnostjo.

so se dostopi do naših dragih oseb, ki iz različnih razlogov bivajo v takšnih ali drugačnih domovih. Onemogočena je bila možnost, da našega domačega objamemo, vidimo, mu položimo dlan na roko in se zazremo v njegove oči. Tolažili smo se, da bodo to delo vsaj v neki meri prevzeli zaposleni v domovih.

Koncert za stanovalce v času covid-19

Nato je prišel tisti marec. Vse se je zaprlo. Zaprli so se zdravstveni, gospodarski objekti in za nas najpomembnejše – zaprli

Pa je bil vseeno navzoč strah, saj je bilo to prepovedano ali, povedano lepše, odsvetovano tudi njim. Kljub vsemu so

pomladno-poletni meseci hitro minili, svojci so lahko domače obiskali po sproščanju ukrepov, sicer z masko, ampak njihovo veselje se je zrcalilo v očeh in slišalo v glasu.

Kako težko je moralo biti (in je še) vsem stanovalcem.

Si predstavljate, da ste oseba v domu ... Sredi nekega lepega dne se ljudje začnejo do vas vesti drugače ... Previdni so z dotiki, njihovih nasmeškov ali ust več ne vidite. Vse težje se jih razume, ker se glas za masko spremeni. Še nekega lepšega dne se zbudiš po počitku in zaposleni – no, so mar to sploh še oni? – so v kapah, z vezirji ali očali, z masko, v halji ali zaščitni obleki ... Je to zagotovo tisti, s katerim sem se še včeraj smejala? Je to tisti, ki me je še včeraj zvečer negoval in mi pred tem nudil pomoč pri zaužitju obroka? Je to tista, ki mi je še včeraj zvečer, preden sem zaspala, zaželela lepe sanje in mirno noč? Ter mi zagotovila, da se jutri vidiva? Vse je drugače. Čuti se napetost, strah, negotovost. Ampak vseeno, kljub svojemu stanju ČUTIM, da se zaposleni trudi, da kljub vsej tej zaščiti iz njega seva tista prijaznost, skrb, radost do dela, človečnost. Še vedno je kljub vsej tej opravi prijazen, skrben, me tolaži in se pogovarja z menoj. Ne, ni mu vseeno zame. Čutim, iz dneva v dan, da pritisk popušča. Spet se pogosteje sliši smeh, spet

Naše stanovalke so bile tudi v času covida urejene.

Maša za stanovalce (po ozvočenju) v času covida v domski kapeli

V času, ko je bil dom zaprt, smo imeli druženja tudi na vrtu.

Priprava na zimo

Srebrnomašnik Marko Košir je daroval sveto mašo v Domu svete Katarine v parku.

Vsi stanovalci Doma svete Katarine udeleženi pri sveti maši na prostem

se me zaposleni pogosteje dotakne, čeprav z rokavico. Ampak je dotik. Dotik, ki me pomiri. Dotik, ki mi da vedeti, da je sočloveku mar zame.

Svojci – ja, pogrešam jih. Vem, da me pogrešajo, ker so mi zaposleni omogočili vse različne načine, da od njih dobim tisti glas, tisto vest, ki jo potrebujem slišati. Naj bo to pošta, klic, videoklic. Hvala. Hvaležna sem za to razumevanje mene, svojca, hvala, da vam ni vseeno. Hvala, da ste človek do človeka ...

Iz dneva v dan je bilo lažje. Nekateri so se žal poslovili, vendar takšno je življenje. Vedno je težko, vedno nepričakovano, čeprav pričakovano, saj nas to uči tudi Sveto pismo.

Življenje v domu se je umirilo. Nasmeškov na ustnicah še vedno ne vidimo, sliši pa se v glasu, očeh. Čuti se v človečnosti, ali če želite, v humanosti.

Tako zelo so bili spregledani zaposleni v domovih. Koliko truda, volje, ne nazadnje tudi na račun odpovedi lastnim družinam, so nam namenili. Pa so ostali skromni in ponosni, da so s skupnimi močmi premagali val v domu. Zato naj bo to razmišljanje skromna zahvala za vse zaposlene v institucijah, ker so bili preprosto LJUDJE DO LJUDI.

Božični čas

Božično kosilo po oddelkih

Oprema naših zaposlenih v času covida

Bodi dober, delaj dobro

S. Vlasta Tacer HKL

Ze od začetka decembra nas Lucija vsakih 14 dni spodbudi k novim izzivom – po njih spoznavamo, kako lahko duhovna in telesna dela usmiljenja uresničujemo v vsakdanjem življenju.

Vabljeni ste, da jih spremljate na FB strani MVM in pošljete kakšno misel, utrinek, sliko na mvm.slovenija@gmail.com. Izmed prispelih odzivov vsakič izžrebamo nekoga, ki prejme praktično nagrado.

BODI dober,
DELAJ dobro!

Nevedne učiti

"Ko se je Jezus izkrcal, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja, in jih je začel učiti mnogo stvari!" (Mr 6,34)

Izzivi:

- Vzemi se 10 min na dan za b (katoliški tisk: #najst, Družin Ognjišče, spletni portal: Alete
- Skupaj s prijatelji, družino s svoja vprašanja, spoznanja

Nevedne učiti

Združimo se in delajmo v znamenju dobrote.

Lucijin zapis k zadnjemu izzivu:

»Nevedne učiti. Včasih se sprašujem, kaj bi to lahko pomenilo. Danes je izobrazba pomembna. V osnovno šolo moramo hoditi, nato vsakdo nadaljuje svoje učenje in gre v srednjo šolo, nekateri tudi naprej. Mislim, da nismo nevedni, saj imamo veliko virov, kako priti do znanja. Kaj pa učenje o življenju, o verski resnici, o tem, kdo smo, kdo nas je poslal, kaj je naše

poslanstvo? To pa najdemo v Bogu. Še tako izobražen človek, ki je na visokem položaju, je lahko neveden. Vse zna, ne zna pa ljubiti, živeti z namenom, hvaliti Gospoda in se mu izročati vsak dan. Tudi sama dostikrat živim samo iz dneva v dan. Vse se mi zdi v redu. Ampak – ko se zazrem vase, mi nekaj manjka. Manjka mi živeti vsak trenutek v polnosti. To nas uči predvsem Sveto pismo. Danes pa imamo veliko »prevodov«, če se lahko tako izrazim. Namigujem na revije, knjige, spletne strani, filme ... Da, v vseh teh stvareh najdemo košček Svetega pisma. Tako nam drugi približajo Božjo besedo in nas učijo.

Ker sem ljubiteljica filmov, bi vam rada priporočila tudi filme, ki imajo versko sporočilo. Lahko, da ste jih že gledali, če pa poznate še kakšnega, le napišite, da si ga bom tudi jaz ogledala.

Ljubezenski izziv (Fireproof), Koliba, Greben rešenih, Noe, Bog ni mrtev, Čudeži z nebes, Božji sin, Kristusov pasjon, Nebesa so resnična, Še vedno verjamem, Kraljica miru itd.

Tudi za otroke je nekaj primernih risank. Meni zelo ljube so *Zvezda (The Star)*, *Zelenjavčki* ter seveda svetopisemske zgodbe.

Otroci molimo rožni venec

Lenar Kerle

Otroci, zbrani pri molitvi rožnega venca ...

Ob sobotah ob petih imamo molitev rožnega venca po Zoomu. Še pred začetkom si pripravimo rožni venec in se vpišemo v tabelo, kdo bo molil katero desetko. Ob petih začnemo. Na srečanju se najprej razporedimo, saj v tabeli večkrat ostanejo prazna mesta. Ko se razporedimo, začnemo z molitvijo. Zmolimo cel rožni venec – s tremi zdravamarijami prošenj in desetko za duše v vica. Čas hitro mine. Na koncu nam Borut predvaja pesem, nato se poslovimo. Na molitev rožnega venca hodimo redno. Všeč mi je, da skupaj z drugimi otroki molimo in se pogovarjamo z Bogom, ga prosimo, se mu zahvaljujemo in smo tako povezani z njim.

Nekaj molih somolilcev je napisalo:

Ob sobotah se z duhovnikom Borutom in sestro Vlasto dobimo na Zoomu ter molimo rožni venec. Molimo pet desetak. Traja dolgo, a ne preveč. Na koncu poslušamo himno, po himni se poslovimo. (Monika)

Rožni venec rada molim, ker lahko častim Mater Marijo. Premišlujem Jezusove skrivnosti in njegovo življenje. Molitev rožnega venca me pomirja, mi daje novih moči, je hrana za dušo. Je skupna in družinska molitev, ker molimo drug za drugega; povezuje nas z Bogom in med seboj. Je kakor orožje za naše življenje. Zato z veseljem in rada molim rožni venec. (s. Petra)

Rožni venec otrok

Marija pri prikazovanjih vedno naroča otrokom, naj molijo rožni venec.
Rožni venec je molila skupaj s sv. Bernardko, fatimskimi pastirčki ...

Vsako soboto ob 17.00 preko video povezave.

Prosimo za zdravje in za blagor otrok po svetu. Molimo po namelih, ki jih ima vsak v srcu in za katere nas prosijo.

Da bi otroci gradili prijateljstvo z Marijo, Bogom in med seboj.

Če želite, da vam pošljemo povezavo, sporočite:
031 503 011, vlasta.tacer@usmiljenke.si
051 268 751, borut.pohar@gmail.com

Ostanimo povezani v molitvi!

O, Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!

... vabljeni, da se pridružite.

Rade hodimo k rožnemu vencu, ker je lepo in nam je všeč. (Ajda, Ana in Gaja)

Radi prideva, ker se z molitvijo povezujemo. (Melita, Nani)

Pri rožnem vencu sva rada, ker je zanimivo in zabavno. (Jernej, Eva)

Za odrešenje duš iz vic. (Aljaž, Ema)

Pri rožnem vencu sva radi, ker je zabavno in zanimivo in nama ni dolgčas. (Urška, Blažka)

K rožnemu vencu hodim, da mi ni dolgčas in je zabavno. (Timotej, Jakob, Lucija)

Rad molim rožni venec. (Žiga)

Je super, ker je v soboto. (Jurij)

Meni je všeč, ker rad pomagam drugim in jih podpiram. (Jakob)

*Otroci molijo
rožni venec*

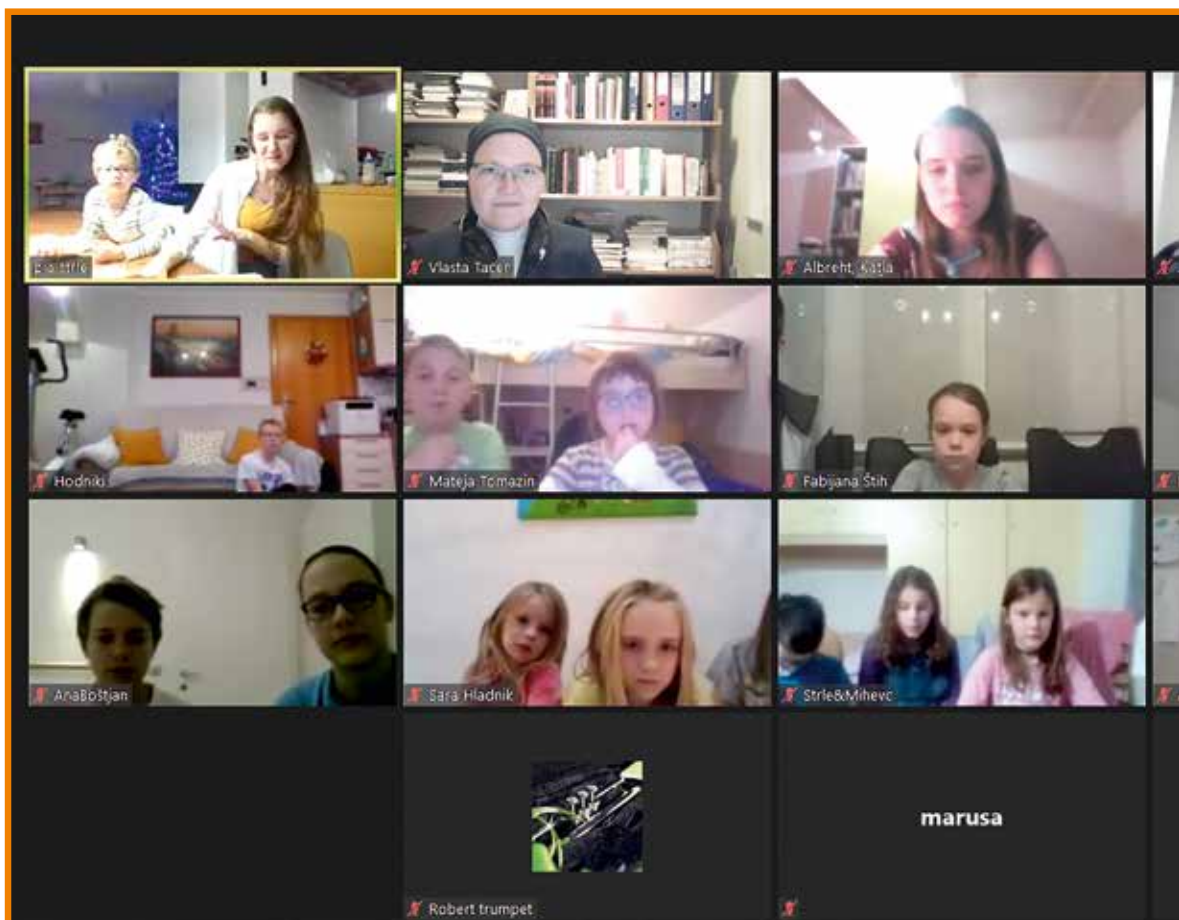
Srečanje otrok MVM Logatec kar po Zoomu

Urša Rožmanc

Čeprav otrokom govorimo, da življenje ne poteka na ekranih, smo se znašli v situaciji, v kateri je bila prav tehnologija edina rešitev, da smo ostali v stiku, povezani z ljudmi, da smo lahko še naprej hodili v šolo, službo itd. Animatorji MVM Logatec smo prišli

do ideje, da bi tako lahko izvedli tudi srečanje otrok naše župnije. Tako smo v soboto, 19. decembra 2020, pripravili druženje, in to kar po Zoomu.

Sprva smo bili skeptični, ali se to sploh da izvesti virtualno in ali bo kdo sploh

prišel, saj smo vsi že »siti« sedenja pred ekrani. Z veseljem lahko potrdim, da so bili vsi naši dvomi zamen. Našega srečanja se je udeležilo čez 20 otrok, ki so z nasmehom na obrazu in zagnanostjo sodelovali pri našem programu.

Na začetku smo pripravili molitev za otroke, nato pa je sledil zabavni program. Šli smo se banse, igro ras par barab čik bum in skrivalnice (da, tudi to se lahko igramo na daljavo 😊). Na koncu smo ustvarili še cofke in angelčke iz volne. Izdelke otrok je nekaj animatorjev odneslo v našo cerkev in jih obesilo na božične smrekice.

Ob vodstvu Jerce in Jakoba smo izdelovali cofke ter angelčke

S tem srečanjem smo potrdili, da je vse izvedljivo, četudi ne moremo biti fizično skupaj. Ogromno nam je pomenilo, da so otroci zapuščali srečanje z nasmehom na obrazu in da so nas starši pohvalili ter se nam zahvalili.

Po končanem srečanju smo si tudi animatorji pripravili svoje srečanje, ki smo ga obogatili s katehezo in raznimi igrami (da, tudi animatorji se radi igramo 😊).

Vse, kar lahko še rečem, je, hvala Bogu za tehnologijo, ki nam v teh časih omogoča, da ostajamo povezani.

Logatec – srečanje za otroke

Pomlad v varstvu na Mirenskem Gradu

Eva P. Olivo

Pomlad na Mirenskem Gradu se počasi prebuja. Z otroki, ki obiskujejo varstvo, se je veselimo, jo z zanimanjem odkrivamo in občudujemo.

Na sprehodu po vrtu opazimo, da je na njem zelo živahno. Slišati je brnenje traktorja. Vsi ga dobro poznamo in mu z navdušenjem mahamo, ko pripelje mimo. Le kaj se danes tu dogaja? Traktor zapelje

Na vrtu se v tem času veliko zanimivega dogaja. Z zanimanjem vse opazujemo

Radi smo tudi na vrtu. Puljenje plevela nam gre prav dobro od rok

Prvi, ki nam povejo, da se pomlad približuje, so zvončki, ki iz zemlje pokukajo ob koncu januarja. Veseli smo, ko opazimo te prve bele znanilce pomladi. Naberemo si lep šopek in preizkusimo, ali res pocingljajo, če jih potresemo. 😊

Na sprehodih opazujemo, ali se prebuja še kaj drugega razen zvončkov. Opazimo, da je v naravi slišati vse več ptičkov. Kmalu si bodo pripravili gnezda in imeli mladičke. Mladičke pa bodo kmalu imeli tudi naši zajčki!

na vrt in Simon nam pokaže, kako z njim pripravi zemljo za setev. Naučimo se novo besedo: freza. 😊

V rastlinjaku nabirajo zimsko zelenjavo. Naučimo se, da se ji reče *romanesco*. Vzgojiteljice nam povejo, da s to zelenjavo naše kuharice velikokrat pripravijo juho ali druge jedi za kosilo.

Vzgojiteljice nam včasih tudi naročijo, da si obujemo škornje. To je še posebej vesel dogodek, saj imamo škornje vsi radi. Odpeljejo nas na vrt in tam skupaj pulimo

plevel in pomagamo čistiti gredice ter jih pripraviti za novo zelenjavo.

Kakšno srečo imamo, da imamo v bližini vrt in rastlinjak, da se lahko naučimo toliko novega!

Konec marca radi ustvarimo kaj lepega za naše starše: najprej za očete, ko praznuje sveti Jožef, nato pa še za mame, ki praznujejo materinski dan. Z veseljem občudujemo svoje izdelke – portrete očetov in narcise v lončkih, ki jih krasijo metuljčki za mame. Kako smo veseli in ponosni, ko jim lahko tako pokažemo, da jih imamo radi!

Ko se ob prebujanju pomladi učimo o novem življenju, ki se počasi prebuja, nam vzgojiteljice rade pokažejo, kako zraste nova rastlina. Za to uporabijo fižolčke. Namočimo jih in pustimo v mokri brisački ter opazujemo, kaj se bo zgodilo. Čez nekaj dni se pokažejo zeleni kalčki, ki so vsak dan večji. Uau! Pogledamo si jih pod lupo. Ko smo že pri fižolčkih, se naučimo, da so za nas zelo zdravi. Zato smo zelo veseli, ko jih najdemo v solati ali juhi, pa ne samo to! Vzgojiteljice nam povejo, da z njimi lahko pripravimo celo sladice. Skupaj gremo v kuhinjo in pripravimo fižolove brownije. Kakšno veselje, ko se z njimi posladkamo za malico!

Vse več dreves cveti in sonce je vse bolj toplo. Približuje se že velika noč. Spoznavamo, česa se spominjamo ob tem prazniku, in se tudi sami pripravimo nanj. Očistimo si prostore in pripravimo nekatere velikonočne jedi: pirhe in kruh.

Kako lepa je pomlad! 😊

Radi kuhamo. Tokrat smo pripravili fižolove brownije

Razveselili smo se zvončkov

Zahvala za naše očete, ki nas imajo tako radi in lepo skrbijo za nas

Iz življenja Bratstva – odkrili smo Zoom

Katja Miklič

Katja Miklič (levo), vztrajna pri delu za skupnost bolnikov in invalidov na Kamniškem in Domžalskem (ob njej Darinka Slanovec).

Jezus govori o povezanosti med njim in nami. Ta povezanost ustvarja skupnost – občestvo, ki ga živimo tudi bolniki in invalidi v Bratstvu. V zadnjem obdobju se bolj redko srečujemo – osebni stiki in skupinska druženja so zaradi epidemije omejeni, prepovedani. Za mnoge je ta preizkušnja nekaj novega in vir nezadovoljstva z vladnimi zaščitnimi ukrepi. Za nas, invalide, ta preizkušnja

ni nova. Trajno bolni in invalidni smo že vajeni omejitev vseh vrst, vajeni smo odpovedovanja, sprotne prilagajanja in iskanja novih poti za osmišljanje vsakodnevne življenja. Tako je epidemija tudi izziv, ki prebuja nove zamisli glede načina medsebojnega povezovanja in preživljanja svojega časa. Odkrili smo Zoom.

Naš duhovni asistent Borut Pohar nas je povezal po Zoomu, kar je bila res dobra ideja. Tako se srečujemo in vidimo člani Bratstva iz vseh koncev Slovenije.

Vsak teden od ponedeljka do četrтка se ob 16.30 zberemo pri molitvi rožnega venca, malo poklepetamo, se poveselimo. Ob petkih se srečamo ob 15. uri, molimo rožni venec Božjega usmiljenja, kratke vzklike v čast Božjemu usmiljenju in litanije Božjega usmiljenja. V postu smo zmolili tudi križev pot. Vsak petek zvečer ob 20. uri pa imamo družabni večer. Včasih povabimo kakšnega gosta. Še posebno mi je ostal v spominu duhovnik in pisatelj Lojze Kozar. Pripovedoval nam je o svojem življenju in delu ter o svojem pokojnem stricu Alojzu Kozarju st. (11. november 1920–29. april 1999), ki je kot duhovnik vzpostavil župnijo Odrance, kot pisatelj pa tudi z literarno besedo ljudi usmerjal k viru lepega in dobrega.

Po Zoomu se pripravljamo tudi na posvetitev Marijinemu in Jezusovemu srcu: molimo, beremo in razmišljamo o poglavjih iz knjige *Posvetitev Mariji*. Vtise, ki se nam porodijo ob branju, razmišljanju ter molitvi, si zapisujemo in si jih podelimo vsako nedeljo ob 19. uri zvečer.

Življenje med nami je tako postalo pestrejše in bolj veselo. Po Zoomu in v duhu ob Jezusu in Mariji smo postali še bolj povezani med seboj. Ni več nepremagljive osamljenosti, saj vemo, da se lahko vsak dan srečamo. Naj se ta povezanost zasidra med nas v veri, upanju in ljubezni.

Kaj mi največ pomeni v tem času? V največje veselje mi je molitev rožnega

venca po Zoomu. Malo se pogovorimo, izmenjamo novice, molimo rožni venec ... Hvala, da ste nam to omogočili. Zame začetek ni bil lahek, ker molitev rožnega venca ni ravno lahka, zlasti ko moraš moliti naprej. Ampak vaja dela mojstra. Vesel sem tudi petkovih večerov, ko se družimo s kakim zanimivim gostom. Tega se še nisem naveličal ...

Vesel sem tudi nove pridobitve: po petih letih sem dobil nov skuter. Ta pripomoček veliko pripomore k samostojnejšemu življenju. Upam, da bom kmalu lahko šel ven na kavo, na kosilo. Imam urejeno dostavo kosila na dom, ampak pogrešam daljše sprehode s skuterjem in možnost, da grem jest drugam in da me postrežejo kot gosta. *Lojze Čokl*

Lojze Čokl z novim skuterjem na poti v mesto

Zakaj organizirati srečanja na daljavo

Anja Česen

Četudi je *soba pobega* običajno igra v živo, je lahko zanimiva tudi na daljavo.

V koronačasu so se skoraj vse naše dejavnosti prestavile na splet. Prisiljeni smo bili uporabljati videokonference za sledenje pouku. Pridobljeno znanje o uporabi videokonferenčnih aplikacij pa lahko izkoristimo tudi za osebna srečanja. Aplikacije nam omogočajo, da po ekranu vidimo in slišimo drugo osebo. To lahko izkoristimo za pogovor, spletne igre, različne delavnice ipd. Ker imajo aplikacije

tudi funkcijo deljenja ekrana in glasbe, si na njih lahko tudi skupaj ogledamo film.

Pomembno je, da dejavnosti, ki smo jih pred korono imeli v živo, skušamo začasno prestaviti na splet, saj na tak način ne izgubimo stika s prijatelji in drugimi skupinami, v katerih smo dejavni.

Organizirana srečanja, pa čeprav na daljavo, nam pomagajo, da se v teh časih

ne zapiramo vase, hkrati pa ohranjamo in krepimo komunikacijske kompetence ter vsaj po ekranu vzpostavljamo očesni stik s sogovorcem.

V preteklih mesecih smo se po spletu lahko udeležili tudi svetih maš, duhovnih

vaj, molitev, katehez ali slavnih večerov in se tako lažje povezali tudi z Bogom. Ker se maše nismo mogli udeležiti v živo, so nam prenosi in drugi dogodki po spletu pomagali lažje prebroditi epidemijo.

Z malo iznajdljivosti smo se lahko udeležili pustovanja in našli še en razlog za druženje.

Nekateri študentje so v času karantene sami večkrat dali pobudo za pripravo raznih srečanj. Tako so pripravili Igro pobega (Escape room), ŠDV pustovanje na daljavo, križev pot ... Naša srečanja so bila zelo lepa, kar nas ne čudi, saj je bilo v pripravo dogodkov vloženo veliko truda. Upamo, da bodo v prihodnje naša srečanja organizirana kar v živo.

Domski križev pot

VŠtudentskem domu Vincencij je v času karantene mnogo stvari potekalo na daljavo. En takih dogodkov je bil tudi križev pot. Pripravljali smo ga s PR skupino, ki se je javila za pripravo postne akcije – preprostih spodbud ob izbranih temah. Tokrat po socialnih omrežjih.

V pripravo križevega pota smo vključili soštolente, za vsako postajo enega. Ker pa smo pri ustvarjalni skupini skupaj delali kolaže, smo se odločili, da za vsako postajo sami prikažemo del Jezusovega trpljenja. Potrebni je bilo nekaj dogovarjanj in spodbude, da smo zbrali prispevke –

doživljanja ob postajah in kolaže ali drugačna dela. Na sam večer smo se zbrali, prebirali postaje in razmišljali ob slikah postaj.

Dogodek nas je spodbudil, da smo se umirili in razmišljali ob svojem in Jezusovem trpljenju. Ob premišljevanjih smo se srečali tudi drug z drugim, videli smo, kako drug vidi in doživlja trpljenje našega Boga. Pri tem nas je osebna spodbuda k pripravi del spodbudila tudi k udeležbi.

Dogodki, še bolj pa redna srečanja (študentska skupina, ustvarjalne skupine

S predstavitvami postaj smo se sami poglobili v Jezusovo trpljenje ter želeli, da bi druge nagovorilo.

ipd.) v domu so spodbuda ter prostor zbliževanja in povezovanja. Med seboj se pogovarjamo, delimo, kar smo, in tako dobimo popotnico za naprej. Vedno želimo, da bi se nas zbiralo več. Ampak navzočnost mora biti svobodna, iz želje po druženju.

Vidimo, da nas lahko že skupna priprava srečanj in dogodkov poveže, da je naše skupno življenje lepše. Tako gledamo naprej in razmišljamo, kako se bomo spodbujali k delu in prizadevanju ter povezovanju.

»Oživljeni Valentin Vodnik«

Nekaj misli ob izdaji ponatisa Keršanski Navuk za Ilirske dežele (1811)

Martina Orožen

V splošni zavesti slovenskega človeka je Valentin Vodnik (1758–1819) pravzaprav znan le kot prvi slovenski posvetni pesnik (*Pesme za pokušino*, 1806), prvi časnikar (*Lublanske Novice*, 1797–1799) in pratikar (*Velika Pratika*, 1795–97, *Mala Pratika*, 1798–1806).

Ustvarjalno je s svojim razsvetljskim izobraževalnim programom za slovensko ljudstvo, posebej v tedanji Kranjski s sedežem v Ljubljani, kot izjemna osebnost bistveno zaznamoval prelomno obdobje iz 18. v 19. stoletje. Izzveneval je tudi v štajerski, celo v koroški slovenski deželni prostor. Prvi je v tedanjem kranjskem (slovenskem) knjižnem jeziku oblikoval zametke vseh posvetnih jezikovno-knjižnih besedilnih zvrsti: pesniško, pripovedno, publicistično, strokovno, uradno in dopisovalno (npr. slovenska pisma učencu, J. N. Primicu v Gradec), sestavil pa je tudi prvi v slovenščini napisan lastni življenjepis (*Koprivnik*, 1796). Pisal in govoril je mikavno, saj sam pravi, da je vselej hotel kranjski (slovenski) jezik »čeden narediti«. S temi podvigi je dejansko postal začetnik slovenskega posvetnega slovstva.

Uspešno je prenavljal tedanjo arhaično pisno knjižno normo, ki jo je zlasti na področju skladnje in besedišča v soočanju s tujimi jeziki in prvinami sodobnega govorjenega jezika, kot ga je spoznaval v gorenjskem in

Ob dvestoletnici njegove smrti (1819–2019) je strokovni krog slovenistov in zgodovinarjev tako ponovno ovrednotil njegovo doslej že znano, manj znano in neznano besedilno zapuščino, kot tudi vzgojiteljsko delovanje v Cerkvi in šolstvu.

dolenjskem govornem območju, uspešno slovenil in kultiviral.

Gojil je dve različni razsežnosti tedanjega slovenskega jezika: s svojimi privlačnimi in ustvarjalnimi besedili praktično sporazumevalno, s preoblikovanjem slovnične knjižne norme pa kot slovničar in slovaropisec tudi jezikoslovno-raziskovalno. Dlje časa je sestavljal slovensko slovnico in vztrajno zbiral slovensko besedišče za Nemško-slovenski slovar, ki ga je prevzel za pokojnim B. Kumerdejem (†1806). Vodnik je slovsko gradivo bistveno obogatil zlasti s terminološkim besedjem, delo pa je ostalo vse do sodobnosti v rokopisu. Vodnik je Kumerdeja nasledil tudi kot prevajalec uradovanih patentov iz nemščine, v ilirski dobi (1809–1814) pa jih je prevajal tudi iz francoščine. Tako spada tudi med prve sooblikovalce slovenskega uradovaneega izrazja.

Ob dvestoletnici njegove smrti (1819–2019) je strokovni krog slovenistov in zgodovinarjev tako ponovno ovrednotil njegovo doslej že znano, manj znano in neznano besedilno zapuščino, kot tudi vzgojiteljsko delovanje v Cerkvi in šolstvu. Izkazalo se je, da je bil uspešen slovenski pridigar (ohranjenih je okrog 200 osnutkov pridig v latinščini in nemščini), sestavljalec dveh slovenskih katekizmov, prvi *Mali Katekizem* iz leta 1807 je izgubljen, drugi, *Kršanski Navuk za Ilirske dežele* (1811, s ponatisom leta 1812), prirejen po t. i. »Napoleonovem Katekizmu«, pa je zdaj dostopen v ponatisu. Vodnik pa je prevedel tudi svetniški življenjepis *Kratko popisovanje življenja zveličavniga Očeta Leonarda od Porto Mauritio*. Izšel je brez njegovega imena v Ljubljani (1798), že po smrti janzenističnega škofa Herbersteina.

Nova spoznanja o Vodniku tako prinaša zbornik razprav *Oživiljeni Vodnik. Razprave o Valentinu Vodniku* (Ljubljana 2019, založba ZRC SAZU), ki ga zaradi epidemije bolezni covid-19 dopolnjuje šele pred kratkim obelodanjeni ponatis *Kršanski Navuk za Ilirske dežele* s spremnimi interdisciplinarno zasnovanimi študijami tega Vodnikovega redko ohranjenega dela (Mednarodna knjižna zbirka Zora 139, Univerza v Mariboru 2020).

Valentin Vodnik je imel za uresničitev svojih, za svoj čas zavidanja vrednih dosežkov vse potrebne pogoje: naravno nadarjenost za študij, solidno teološko-kласično izobrazbo, meniško vzgojo, raziskovalno zvedavost, kar ga je vse usmerjalo v spoznavanje teološke vede, sveta, ljudi, jezikov, narave. Bil je poseben

ljubitelj zgodovine, zemljepisa, obvladoval pa je tudi več jezikov (grščina, latinščina, nemščina, italijanščina). Od »slovenskih narečij« je poleg materinščine obvladal še »ilirščino« (hrvaščino), gotovo pa tudi »staroslovenščino«, saj je prvi za J. Dobrovskega, »patriarha slavistike«,

Priznani etnolog dr. Janez Bogataj ob predstavitvi knjige *Kuharske Bukve* avtorja Valentina Vodnika v Domu sv. Jožef

v slovenski jezik prevedel tudi I. in II. Brižinski spomenik, po ruski slovnici Lomonosova pa je slovenil tudi svojo slovnico terminologijo. Odlikovali sta ga delovna vnema in vztrajnost ter domoljubje in pripravljenost za služenje. Z vsem svojim znanjem si je prizadeval služiti rojakom, jih ozaveščati, izobraževati in jim tako pomagati v duhovnem in gmotnem pogledu do boljše ravni vsakdanjega življenja.

Od kod njemu vse to, bi se danes vprašali? Te vrline mu je gotovo izostrila duhovniška

izobrazba s frančiškansko vzgojo, saj se je kot gojenec na svojih »postajah« šolanja in noviciata (Novo mesto, Nazarje, Sveta gora pri Gorici, Trst, Ljubljana) seznanjal z raznovrstnostjo krajev in ljudi. Po duhovniškem posvečenju na otoku Krku (1782) pa ni ostal v samostanu, marveč ga je, kot sam pravi, »škof Herberstein poslal duše past«. V jožefinski, redovnikom nenaklonjeni dobi, se je tako mladi Vodnik dodatno izobraževal za pastoralno službo. V Ljubljani pri frančiškanih eno leto kot

Znal je, domačim okoliščinam primerno, versko vsebino približevati mladim in starejšim poslušalcem, kot je to jasno razvidno tudi iz njegove premišljene priredbe Keršanskiga Navuka za Ilirske dežele.

pridigar, kot kaplan v Sori pri Medvodah in na Bledu (1785–1787) pa je eno leto obiskoval veroučni tečaj, ga zaključil z izpitom in bil tako usposobljen poučevati tudi verouk na svojih duhovniških postojankah. Tako kot kaplan v Ribnici na Dolenjskem (1788–1793) in že kot župnik v Koprivniku nad Bohinjem (1793–1796), kasneje, v »ljubljski dobi«, pa kot profesor na gimnaziji. Bil je neoporečen poznavalec verskega nauka in izvrsten metodik. Znal je, domačim okoliščinam primerno, versko vsebino približevati mladim in starejšim poslušalcem, kot je to jasno razvidno tudi iz njegove premišljene priredbe *Keršanskiga Navuka za Ilirske dežele*.

Baron Zojs je bil gotovo prijetno presenečen, ko je v bohinjskem pogorju

srečal tako izjemnega župnika. Pritegnil ga je v Ljubljano, v svoj razsvetljenski krog, kjer se je dobro desetletje (1796–1806) razvijala in potrjevala Vodnikova razsvetljensko zasnovana, izvirna in prevodna knjižna dejavnost. Ves trud, ki ga je v to delo vložil (*Novice, Velika in Mala Pratika, Kuharske Bukve, Navuk od ceplenja koz ...*), ob duhovniški pomožni službi pri sv. Jakobu in sv. Petru v Ljubljani, ni prinesel dovoljšnega finančnega uspeha, da bi mu omogočil gmotno neodvisnost. Tako je leta 1798 opravil še izpit iz zgodovine in zemljepisa ter postal profesor na nekdanji jezuitski gimnaziji. Dobrih 14 let je učil strokovne predmete, verouk ter italijanščino in francoščino. Bil je ugleden šolnik, velik domoljub in priljubljen vzgojitelj mladine. Tako je potekalo njegovo življenje v redni službi Cerkve 14 let, na področju šolstva pa prav tako delavno in ustvarjalno tudi 14 let. Vse do ukinitve Ilirskih provinc (1814), ko je bil kot »frankofil« s strani avstrijskih oblasti kljub nedvomnim delovnim zaslugam nasilno, mizerno upokojen in prepuščen negotovosti ...

Francoska okupacija dežele Kranjske je spremenila njegov družbeni položaj in daljnoročno zaznamovala njegovo življenjsko usodo. Francoski oblastniki so ga kot poznavalca francoskega jezika postavili za ravnatelja normalke, obrtnih in umetnih šol. Pri njih pa je Vodnik dosegel moder ukrep. Na njegovo pobudo je bil v tedanje šole kot učni jezik uveden deželni jezik, torej slovenščina, ne pa »ilirščina« kot večinski jezik Ilirskih provinc. Vodnik je prepoznal odločilni trenutek. Izjemno se je potrudil ter v dobrem letu napisal potrebne šolske učbenike (pet učnih knjig) s slovenskim razlagalnim

jezikom. Tako je oblikoval tudi slovenski učni jezik v šoli. Med temi učbeniki sta gotovo najpomembnejša in najboljša: Pismenost ali Gramatika za Prve šole (1811) s slovenskim razlagalnim jezikom in slovenjeno slovnično terminologijo. Drugi pa je *Keršanski Navuk za Ilirske dežele* (1811, 1812), vzet iz *Katekizma za vse cerkve Francoskiga Cesarstva*. Ta Vodnikov *Katekizem* pomeni v jezikovno-normativnem, terminološkem pogledu, kot tudi v besedišču in skladnji, v primerjavi s tedaj uveljavljenim Japljevim *Velikim*, dvojezičnim *Katekizmom* (iz leta 1779, s ponatisi do leta 1809) glede na jezikovno izvirnost in vsebinsko sistematičnost velik napredek. V strokovni literaturi je sicer omenjan, vendar ga za Fr. Ilešičem (1924), ki ga je preverjal z ohranjenim italijanskim prevodom t. i. Napoleonovega *Katekizma* (1806), ni nihče več obravnaval. Tako je šele ob dvestoletnici Vodnikove smrti dosegel ustrezno vsestransko vsebinsko in jezikovno-jezikoslovno ovrednotenje. Prispevek M. Orožen v prvem jubilejnim zborniku *Oživiljeni Vodnik* (2019) se je mogel njegovim vsebinam le površinsko približati, nakazati njegove prevajalske postopke, skrčitve, povzemanja dvogovorov *Katekizma* ob soočanju s francoskim izvirnikom (1806), saj je, kot kaže podnaslov, le »vzet« iz francoskega izvirnika, ne pa preveden ali tolmačen.

Ker je Vodnikov *Keršanski Navuk* zelo redko ohranjena knjiga, vendar v jezikovno-jezikoslovnem in versko vsebinskem pogledu tako s svojim svetopisemskim uvodom (Zgodbe Svete) ter zaključnimi, katekizmom sicer neznanimi vsebinami (kot sta *Sosednji Navuk* in *Polsko delo*), posebej zanimiv in izjemen, smo se

sodelavci dogovorili za izdajo ponatisa s spremnimi poglobljenimi študijami vseh vsebin tega prezrtega Vodnikovega dela. Tako je Vodnikov *Katekizem* ob francoskem izvirniku tehtno ovrednoten s teološko-strokovnega vidika in vidika njegove vzgojne namembnosti (oblikoval naj bi moralnega človeka, poslušnega državljana). Ovrednoten je v odnosu do predhodnih katekizmov kot tudi Japljevega *Velikega Katekizma*, prinaša pa tudi zgodovino in oznako katoliških ter protestantskih katekizmov 16. stoletja.

Izjemno se je potrudil ter v dobrem letu napisal potrebne šolske učbenike (pet učnih knjig) s slovenskim razlagalnim jezikom.

Prvič je ob zahtevnem oblikovanju verskega nauka v dvogovorih izčrpno predstavljena jezikovna kategorija »vprašalnost«, odkrita terminološka prenova Vodnikovega besedila, primerjava Vodnikovega besedila s francoskim izvirnikom in italijanskim prevodom, po katerem je Vodnikova priredba izpeljana. Primerjalno in tehtno so z vidika biblične hermenevtike ovrednotene tudi Zgodbe Svete, osem uvodnih, ključnih bibličnih poglavij v Vodnikovem *Katekizmu*.

Skratka, veliko novega in neznanega se je odkrilo in tako vsestransko obogatilo pogled na življenje in delo Valentina Vodnika, tako zaslužnega moža za slovensko kulturo v prelomnem obdobju konec 18. in na začetku 19. stoletja.

Iščemo, da pomagamo!

Vabljeni k vključitvi vaše družine!

Spoštovani bralci *Vincencijeve poti*. »Družina je vir življenja,« je stavek, ki ga pogosto izrečemo. Gre za besede, katerih pomena se velikokrat ne zavedamo. A ne glede na vse, je družina bila, je in bo vir življenja. Ustanova Anin sklad si že vse od leta 1998 prizadeva, da bi se vse več družin odločalo za otroka več. Da bi naša država, s tem pa Cerkev, prispevala k obstoju naroda, za katerega so se naši predniki borili.

Ker je čas epidemije povečal tudi stisko med družinami, vas vabim, da nam posredujete prošnje za vključitev vaših družin v Ustanovo Anin sklad. Najbolj preizkušenim smo pripravljeni materialno pomagati, tistim, ki pomoči ne potrebujejo, pa predvsem nuditi priložnost za duhovno oporo in pomoč preko duhovnih vaj in srečanj z družinami, ki vedno opogumijo in vlijejo novih moči.

Prijavnico najdete na spletni strani:
<https://www.anin-sklad.si/>

Družina s sedmimi otroki: Včasih rečemo, da smo »nenormalni«

Alen Salihović

Družina brez ljubezni je kot drevo brez korenin (laški pregovor).

Anin sklad si že vse od leta 1998 prizadeva povezovati družine z več otroki. Veseli nas, da se nam je pred kratkim pridružila družina Brigitte in Daniela Vrtačnik iz Nove vasi v župniji Sv. Marko Niže Ptuja. Zakonca se poznata že od otroških let, bila sta sošolca v osnovni šoli. Par sta že četrto stoletja, konec aprila pa obeležujeta 20. obletnico zakona. Daniel je policist na schengenski meji, Brigita pa je pred kratkim (po izkušnji izgorelosti) ostala doma in ustvarja drobne lesene izdelke (leSedmica). Blagoslovljena sta s sedmimi otroki.

Starejša trojica:

Špela (21 let) je študentka logopedije in surdopedagogike, glasbenica, cerkvena pevka in večletna animatorka glasbenega tabora.

Poleti se s katoliško mladino preko projekta Pota odpravlja v Kazahstan.

Gašper (16,5 let) obiskuje drugi letnik ptujske gimnazije; je večletni ministrant, naravoslovec, mladi čebelar in priložnostni kuhar, sicer pa zavzet raziskovalec stare struge reke Drave.

Ana (15 let) hodi v 1. letnik predšolske vzgoje na Gimnaziji Ormož. Je glasbenica, vsestranska umetnica za svojo dušo in odlična animatorka mlajšim sorojencem.

Vsi trije so vključeni v župnijsko mladinsko skupino, skupaj z mladimi mariborske nadškofije pa tudi kam poromajo (izven koronačasa).

Mlajša štiriperesna deteljica:

Jure (9,5 let) je četrtošolec, ministrant, ki rad pleza po domači jablani in kolesari.

Zala (7,5 let) obiskuje 2. razred, doma pa vedno z veseljem priskoči na pomoč pri hišnih opravilih.

Ema (6 let) rada poje, pleše, riše, piše in se pripravlja na letošnjo jesen, ko gre v šolo.

Blaž (3 leta) je naš navihan vedoželjni raziskovalec, ki s svojimi zakajčki vsak dan preseneča.

Pogosto slišimo, kako nujna je vzgoja otrok v vrtcih, šolah, tudi pri verouku, ampak prvenstvo vzgoje je od staršev. Kako jo vrednotita vidva?

Brigita: Starši vzgajamo svoje otroke, kakor znamo in zmoremo. V dobri veri, da delamo dobro in tudi želimo za otroke narediti največ, sprejemamo odločitve, ki pa, kot kasneje ugotavljamo, niso bile vedno idealne. Kljub vsemu se trudimo po najboljših močeh.

Dani: Pri vzgoji je zelo pomembno, da otroku daš vedeti, da ga imaš rad, mu zaupaš in mu postavljaš meje. Pomemben je tudi vzgled.

Kako pa je z vrednotami? Poštenost, iskrenost, ljubezen do drugega ... Je vera pomoč pri utrjevanju tega v družini?

Brigita: Z možem vrednote, ki sva jih bila deležna v najinih matičnih družinah, posredujeva otrokom. Želiva jim dati dobro popotnico za življenje, zato vztrajava pri

spoštljivih odnosih, pomoči, strpnosti ... Pri vsem tem pa nam je vera v pomoč. Zgledujemo se po svetopisemskih likih.

Smo v letu svetega Jožefa, zaročenca Device Marije. Bil je pogumen in močan oče. Kako močno vlogo ima oče v družini?

Dani: Oče ima zelo močno vlogo v družini. Biti mora trden steber, na katerega se lahko žena in otroci oprejo v vsakem trenutku. Prevzemati pa mora tudi skrb za otroke in gospodinjstva dela, saj je to za dobrobit cele družine.

Seveda ne gre brez matere v družini. Kako pomembna je vloga preteklih generacij oziroma vzor močnih žena iz preteklosti, kot so sv. Terezija Benedikta od Križa, Mati Terezija, sveta Neža, sveta Helena, skratka žene svetnice? So lahko pot materam?

Brigita: Vsi ti zgledi močnih žena v preteklosti pomagajo materam v preizkušnjah, da se lažje dvignejo in gredo naprej. Pridejo pa tudi trenutki, ko mati enostavno ne zmore biti močna in klecne pod bremen.

Ne morem mimo vprašanja koronačasa. Kako ste ga doživeli?

Glede na to, da živimo v hiši na deželi, smo se lahko brezskrbno gibali na prostem v okolici doma. Ni bilo potrebe po nakupovanjih, potepanjih po Sloveniji, večjih zabavah, saj nam naš skromni način življenja že prej tega ni omogočal. Šola na daljavo je bila precej velik izziv, pet otrok se je namreč šolalo od doma. Težko je bilo zagotoviti vse pogoje za nemoteno delo,

a je na koncu le nekako uspelo (tudi s pomočjo Aninega sklada – hvala).

Ste družina velikih družin Aninega sklada. Bolj kot neka materialna pomoč je pomembno, da te nekdo razume v stiskah in veselju. Ali menita, da smo v današnjem potrošniškem svetu preveč omejeni s tem, kaj bodo rekli drugi? Kaj vama osebno pomeni biti sprejet?

Dani: Strmimo k temu, da se ne obremenjujemo, kaj bodo rekli drugi, a je včasih težko. Trudimo se biti MI. Biti sprejet je zelo pomemben dejavnik v življenju. Živimo v času, ko potrošniško naravnemu svetu velikokrat ni pomembna stiska, sprejetost ali težava drugih. Ta sistem strmi k temu, da je posameznik navzven stabilen, notranjost pa je v ruševinah. Da bi te ruševine zakrili, se družba ukvarja s težavami in življenjem drugih.

Brigita: Včasih rečemo, da smo »nenormalni«, kajti kar je za ta današnji svet normalno, je za nas včasih kar nenormalno. A tako pač je. Učimo se živeti po naše, z (nam) pomembnimi vrednotami, četudi to pomeni plavati proti toku.

Povsod prihaja do veselja in tegob, ki jih je pomembno reševati sproti. Kako jih vidva? Sta morebiti vključena v kakšne zakonske skupine in kaj vama ta pot oziroma pomoč pomeni?

Brigita: Po nekaj letih vključenosti v zakonsko skupino in župnijske projekte sva se (zaradi družinskih prioritet) malo umaknila, sva pa šla na vikend seminar Družine in Življenja na Roglo. Za najino

skupno rast si občasno »privoščiva« kakšen webinar, dober film ali pa le kratek sprehod ob Dravi. V najinem zakonskem odnosu, ki je splet vzponov in padcev, trnja in cvetja, rasteva in zoriva ter živiva najino življenjsko poslanstvo.

Včasih rečemo, da smo »nenormalni«, kajti kar je za ta današnji svet normalno, je za nas včasih kar nenormalno.

Dani: Pri sedmih otrocih se trenutno svet večinoma vrti okoli njih. Trudiva se imeti tudi čas zase in se posvečati nama kot zakoncema. Zavedava se, da so nama otroci za nekaj let podarjeni v družino. Kasneje bodo odšli, si uredili življenje po svoje, midva bova (če Bog da) ostala drug z drugim. Če sedaj zaradi otrok pozabiva drug na drugega, bova takrat tujca. In če sedaj prav delava, naju bodo otroci s svojimi obiski razveseljevali v jeseni najinega življenja.

Molitev v družini. Ali je pomembna?

Molitev nas spremlja vsak dan. Pred jedjo z roko v roki zmolimo in tudi s ploskanjem zapojemo. Najmlajši Blaž včasih reče, da ne rabimo moliti, saj ni »župa vroča«. Tudi zvečer zmolimo, če se le da, sicer pa se vsak večer pokrižamo. Skupaj molimo tudi rožni venec, kjer ima vsak svoj rožni venec v roki in šteje jagode. Jezus je naš prijatelj in z njim se pogovarjamo. Takšna preprosta molitev je na nek način naš način življenja.

Ko sta odkrila luč vstalega Jezusa

S. Rozalija Laznik HKL

V preteklem letu smo v župniji Sv. Jožef nad Celjem imeli priložnost »častiti relikvije sv. Vincencija Pavelskega«. Tukajšnji duhovniki in sestre smo se zbirali pri večernih mašah in si ob tem izjemnem dogodku preprosto delili svoja razmišljanja. Sama sem ob temi »Vincencij in sestre usmiljenke« takole premišljevala s pomočjo nekaterih poznanih dejstev iz Vincencijevega življenja.

Ob pogledu na relikviarij, kjer je torej nekaj ostankov trupla sv. Vincencija Pavelskega (del rebra in del platna od ovratnika, ki ga je sv. Vincencij Pavelski nosil na svojem talarju), mi nehote prihaja na misel vprašanje, kaj vse je doživelo, čutilo to rebro, čemu vse je bilo verodostojna priča v času življenja našega ustanovitelja! Zavest, da je bil ta košček Vincencijevega telesa priča dogodkov ob nastajanju dveh družb, dveh skupnosti, ki sta po 400 letih še vedno živi in dejavni, zbuja v meni čudenje in hvaležnost.

Mislim na Misijonsko družbo, lazariste in na Družbo hčera krščanske ljubezni, sestre usmiljenke. Obe družbi sta namreč nastali po Božji zamisli in z drznim ter marljivim sodelovanjem dveh, za nas in za celotno Cerkev, velikih oseb. To sta bila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Onadva sta torej na začetkih obeh družb.

ON – Vincencij Pavelski – sin malega kmeta iz francoske pokrajine Landes.

ONA – Ludovika de Marillac – izhaja iz visoke plemiške družine.

Dve povsem različni osebnosti, po značaju celo nasprotni.

Pa vendar je bilo med njima 34 rodovitnih let tesne povezanosti in sodelovanja, ki ima svoj temelj na krščanski ljubezni, na telesnih in duhovnih delih usmiljenja. Kar je ta dva svetnika resnično povezovalo in priganjalo k delu, je bila njuna brezpogojna pripadnost Kristusu, brezpogojna zvestoba evangeliju in Jezusu Kristusu, ki je **vir in vzor vse ljubezni**, kakor imamo sestre zapisano v naših Konstitucijah, v Pravilih; tam je med drugim rečeno, da je »ubogim potrebno teči na pomoč, kakor tečemo na pomoč, kadar kje gori!« Prav za to sta se oba vse življenje tudi trudila. Oba sta bila namreč prepričana, da v revežu služita Jezusu samemu.

ON – Vincencij Pavelski – duhovnik, moder in zelo zanesljiv svetovalec, do katerega je imela Ludovika kar nekaj časa močan odpor.

ON – Vincencij Pavelski – moški, kar je Ludoviki pomenilo zanesljivo oporo, ki je pred srečanjem z Vincencijem ni nikoli čutila (ne pri očetu in ne pri možu!).

ON – Vincencij Pavelski – kmečki, podeželski človek, v otroštvu svinjski pastir, kot se je rad imenoval; človek s kmečko pametjo, ki dobro ve, koliko časa je potrebno, da setev vzkali in potem dozori.

ONA – Ludovika de Marillac – žena, dama, ki se dobro počuti med drugimi gospemi, damami takratne družbe, saj je iz plemiške družine.

Češčenje relikvij sv. Vincencija Pavelskega v kapeli svete Eme – varstvo starejših v Domu sv. Jožef Celje

ON – Vincencij Pavelski – umirjen, nikoli nestrpen, ki hodi vštric z Božjo previdnostjo in je nikoli ne prehiteva ...

Na drugi strani pa imamo Ludoviko de Marillac – soustanoviteljico usmiljenih sester.

ONA – Ludovika de Marillac – nežna, krhka, ranljiva žena iz mesta, notranje izjemno čuteča, razrvana, nemirna duša, kar jo vodi v pretirano skrb za svojo dušo.

ONA – Ludovika de Marillac – žena, občutljiva, nemirna, ki se ji vedno mudi, vse želi hitro urediti, čim prej, takoj.

ONA – Ludovika de Marillac – žena z izrednim čutom za organizacijo, posebej ko gre za pomoč »gospodarjem in učiteljem«, ubogim, kakor sta oba z Vincencijem imenovala reveže, uboge.

Ko sta se ta dva tako različna si človeka, svetnika SREČALA in se začela pogovarjati, je bilo takoj začutiti, da sta imela isti interes, enako skrb, skupen cilj, ki je bil dobesedno evangeljski, namreč REŠEVANJE REVEŽEV, UBOGIH, tako na materialni kot na duhovni ravni.

Oba, Vincencij Pavelski in Ludovika de Marillac, sta bila namreč vprežena v isto vprego, imela sta enako nalogo – **pomoč ubogim vseh vrst**. To sta oba storila z zavestno odločitvijo, z zavestno izbiro svoje življenjske poti.

Oba, Vincencij Pavelski in Ludovika de Marillac, sta globoko v sebi in iz izkustev odkrila potrebo po tem, da lačne in tudi neverne izpeljeta iz njihove telesne in duhovne revščine. Zato sta nastali dve družbi, Misijonska družba (za duhovno

pomoč) in Družba hčera krščanske ljubezni (sestre usmiljenke) za telesno pomoč trpečim.

Oba sta živela v tesni povezanosti in v resničnem duhovnem prijateljstvu samo zaradi Boga, ki ne more in noče biti ločen od ubogih. Prevečala ju je skupna skrb za uboge in prav zato sta bila tudi stalno »na liniji« – v stiku – in to predvsem po pismih, z dopisovanjem.

Kot že rečeno, v ubogem sta namreč videla trpečega Jezusa Kristusa, ki mu je treba pomagati. Ko gre za reveže, ki jih je v tistem času po Parizu dobesedno mrgolelo, sta »našla soglasje v različnosti«, se povezala za bistveno, za takojšnjo, dejansko, konkretno pomoč. Povezala sta se za enotno dejavnost, opredelila sta se za ubogega, v katerem sta gledala Jezusa Kristusa. In to sta predajala članom in članicam nastajajočih družb, ki sta se ob njiju tudi oblikovali. Svoje člane in članice sta usmerjala ven iz njihovih hiš, na ulice in ceste, kjer bodo srečali Jezusa Kristusa, ki kliče po pomoči. Koliko čudovitih in dobrih sester je bilo v Družbi sester usmiljenk že na samem začetku, kot so bile Marjeta Naseau in prve sestre, ki so s svojim življenjem drugim kazale pot. Ko jih je Vincencij prvič pošiljal na delo k revežem, jim je govoril: »Sestra Marjana, videla boš, kako težka je krščanska ljubezen, veliko težja od lonca juhe, ki jo boš nesla ubogim. Ubogi so izjemno zahtevni, znajo biti robati, kljubovalni ..., vendar pa pomni, bolj bodo do tebe grobi, trdi, zahtevni, več ljubezni jim boš morala izkazovati, kajti oni, ubogi, so tvoji gospodarji, ki jih moraš nežno ljubiti in jim potrpežljivo streči ...«

Tako nas vabi tudi sedanjí papež Francíšek, ko nas nenehno opominja, »naj gremo ven, iz svojega udobja, med ljudi na periferijah, tako krajevnih kot na periferije skrajnih meja preživetja«. Vincencij Pavelski je bil resnično velik človek, prerok, saj so njegove misli in ideje izredno aktualne tudi danes.

Oba naša ustanovitelja, Vincencij Pavelski in Ludovika de Marillac, sta doživela zelo podobno duhovno izkustvo – krizo vere. Oba sta doživela globoko duhovno, notranje prečiščenje. Ko sta odkrila LUČ vstalega Jezusa, ju ni zadrževalo nič več. Dobesedno sta se vrgla v delo za uboge in tako sta nastali dve družbi, moška in ženska – misijonarji, lazaristi, ki bodo prvenstveno skrbeli za duše ubogih in to delajo še danes; ter sestre usmiljenke, ki bodo imele skrb za telesa revežev, čeprav pri njih skrb za duše nikoli ni izključena.

ON, Vincencij Pavelski, bo ostal ves čas svojega življenja modri voditelj, zavzet in skrben svetovalec Ludoviki in njenim sestram. Ludoviko in sestre naravnost sili, poriva v dejavnost, sam pa jim stoji ob strani kot oče, kot svetovalec, kot zgled dejavne vere, trdnega upanja in konkretne krščanske ljubezni.

Sestre usmiljenke moremo biti iskreno hvaležne Bogu za takšnega ustanovitelja in voditelja, saj smo prepričane, da nas Vincencij spremlja in navdihuje na vseh naših poteh tudi danes, da po misijonarjih po vsem svetu oznanja Jezusov evangelij, po sestrah pa, prav tako po vsem svetu, hodi k bolnikom in siromakom ter jim lajša trpljenje!

Vincencijeva pot

Glasilo vincencijanske družine

15 LET

*Hvaležni za jubilej in skupno pot
Vincencijanske družine!*

vaščilo

*Le drobno zrno s klasja sem
v neskončnosti vesolja;
na zemlji tej,
kjer se izgublja prava volja.*

*Mrmram molitve k Tebi,
ki tu si, po tej zemlji hodil
in kot edini
nisi me obsodil.
Se upanja in vztrajnosti učim
v ljubezni Tvoji,
da nikdar ne obupam
v tej prečudni bóli svoji.*

*Saj kaplje vode in krvi
prelite davnega kalvarijskega petka,
napajajo zemljó vseh vekov,
da znova daje rast od novega začetka.*

*Tako bo tudi moje zrno s klasa
– morda že to veliko noč –
dosegla Tvoja kaplja
in dala mu bo moč:
da vendar napojeno
pade v zemljo in vzkali,
da proti nebu kakor ptica
nov klas pognan vzdrhti.*